

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Iar soția să-și respecte soțul (Efes. 5:33)

RESPECTUL SOȚIEI

- Ce presupune obligația soției creștine de a-și **respecta** soțul? Trebuie să facă acest lucru în absolut orice circumstanță?
- Care sunt **responsabilitățile biblice** esențiale ale soției creștine față de soțul ei? Cum poate fi ea oglindirea Miresei lui Hristos, Biserica?

HORATIUS
BONAR

Luată din
bărbat

J.R.
MILLER

Plăcută în
ochii soțului ei

JOHN
BROWN

Supunere, purtare curată
și podoabe interioare

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A EDITURII MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. . Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

EDITURA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicilor.

CUPRINS:

- 7 | **Luată din bărbat** – *Horatius Bonar* (1808-1899) – creația femeii din coasta lui Adam a fost unică, tainică și frumoasă, iar relația subsecventă dintre soț și soție ne îndreaptă privirile către relația dintre Hristos și Biserica, Mireasa Lui.
- 21 | **Responsabilitățile soției** – *Thomas Vincent* (1634-1678) - în vremurile noastre există o mare confuzie despre rolul soției; aici se găsește o listă scurtă a responsabilităților ei față de soț, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu.
- 23 | **Supunerea reverențioasă** – *David Martyn Lloyd-Jones* (1899-1981) - Ce înseamnă ca soția să își respecte soțul? Autorul ne oferă un răspuns util și biblic.
- 33 | **O viață caracterizată de respect** – *Ezekiel Hopkins* (1634-1690) - o analiză detaliată a respectului soției și cum este ilustrat el în viața de zi cu zi.
- 45 | **Supunere, purtare curată și podoabe interioare** – *John Brown* (1784-1858) – respectul soției este rareori înțeles de soții și soțiile din perioada noastră; o discuție utilă asupra a trei elemente ale respectului soției.
- 61 | **Respect și supunere** – *George Swinnock* (1627-1673) - o descriere utilă a sensului respectului soției și a motivelor biblice ale supunerii ei.
- 75 | **Un soț neascultător** – *John Brown* (1784-1858) – o analiză succintă a ceea ce soția ar trebui să facă atunci când soțul ei nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu.
- 81 | **Plăcută în ochii soțului ei** – *J.R. Miller* (1840-1912) – un portret frumos al unei soții respectuoase și a influenței vieții ei evlavioase care îl binecuvântează pe soțul ei, glorificându-L astfel pe Domnul Isus Hristos.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când te vom anunța că am expediat revista.

Chapel Library și Editura MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Chapel Library și Editura MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2021 · Chapel Library & Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Februarie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Editura MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

Dragi prieteni,

Charles Spurgeon a menționat următorul pasaj biblic într-una dintre predicile lui: „soția să-și respecte soțul”. Ca un păstor experimentat cu o cunoaștere profundă a experienței umane, el l-a comentat în felul următor: „Mă gândeam câteodată că acesta trebuie să fie un lucru întrucâtva dificil de împlinit de unele soții. Soții lor n-au prea multe lucruri vrednice de respectat; și totuși ele sunt chemate să facă acest lucru pe cât le este în putință”. Adverbul lui, *întrucâtva*, este, probabil, una dintre cele mai importante sublinieri din toate timpurile. Mai mult, ideea lui despre „unele soții” vorbește despre o realitate șocantă printre cei ce se consideră creștini, un cancer devastator pentru sănătatea oricărei biserici și o dezonoare severă la adresa Mirelui desăvârșit, Domnul Isus. Nu așa ar trebui să stea lucrurile în poporul răscumpărat cu sânge al lui Hristos.

Rolul soției în căsnicie este acela de a fi un simbol frumos și viu al Bisericii lui Hristos: „Și, așa cum Biserica I se supune lui Hristos, la fel și soțiile trebuie să li se supună soților lor în toate” (Efes. 5:24, NTR). Când cineva are o înțelegere corectă, biblică a acestui lucru, își dă seama că el este un rol glorios, înălțat! Hristos i-a dat soției un rol cu totul plăcut, dar solicitant. Relația cu soțul ei ar trebui să semene cu relația lui Hristos cu Mireasa Lui, un rege și o regină, nu un

stăpân și robul lui. Mult prea mulți oameni nu înțeleg acest lucru, ceea ce dovedește cât de dureros de adevărat este comentariul lui Spurgeon: soțiile creștine trebuie și vor face tot ce pot ca să-și respecte soții, care sunt adesea nevrednici de respectul soțiilor lor. Unii soți abdică de la rolul lor de lideri, astfel că își forțează soțiile să preia luarea deciziilor și conducerea familiei. Asta nu este ceea ce Hristos a intenționat. Nu Biserica stăpânește peste Hristos, Capul.

Pe de altă parte, anumiți soți sunt autoritari, își domină soțiile, le limitează viața sau strivesc tiranic orice bucurie a rolului pe care Domnul Isus l-a dat. Nici aceasta nu este intenția lui Hristos: El vrea ca Mireasa Lui să cunoască bucuria negrăită și plină de slavă. Ambele categorii de bărbați sunt o rușine pentru porunca lui Hristos: „Soților, iubiți-vă soțiile așa cum Și-a iubit Cristos Biserica! El S-a dat pe Sine pentru ea” (NTR). O, cât de des vedem cum fața unei soții scoate la iveală faptul că felul în care soțul o conduce o face să îi pară rău că s-a născut femeie. Cu un rol atât de nobil, pur și sfânt în căsnicie, este o tragedie indescriptibilă când cei care ar trebui să își iubească și să își adore soțiile devin adesea cauza celor mai mari întristări și remușcări ale lor că s-au căsătorit. Hristos a murit pe crucea de la Calvar ca să-și curețe Mireasa și s-o înfățișeze înaintea Lui fără pată sau zbârcitură.

Cu toată confuzia din societate legată de identitatea soției – da, cărți întregi sunt scrise astăzi dându-și toate silințele să definească ideea de femeie – și de rolul ei în societate,

puțini se îndreaptă către mărturia inspirată divin a Scripturii, unde să găsească răspunsuri. Iar când fac acest lucru, ei aleargă adesea la un comentariu, un păstor, o carte, o predică sau o mișcare unde să afle ceea ce nu spun Scripturile. Dumnezeu vrea ca soțiile să se supună soților lor și să îi respecte. Aceasta este mărturia Cuvântului inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, și aceasta este voia lui Dumnezeu.

Din acest motiv, vă aducem în atenție acest număr al revistei Vestitorul Evangheliei Harului, pe tema *Respectul soției*. Horatius Bonar ne oferă o privire încurajatoare asupra narațiunii creației din Geneza și trasează paralelele din autorii Noului Testament despre soț și soție, Hristos și Biserică. În doar câteva fraze, Thomas Vincent enumeră responsabilitățile generale ale soției, potrivit Scripturii și Catehismului Scurt de la Westminster. David Martyn Lloyd-Jones analizează ce presupune respectul soției pentru soțul ei și ne sugerează că ar trebui să îl înțelegem ca o „supunere respectuoasă”. Apoi, într-o discuție detaliată, Ezekiel Hopkins ne aduce o imagine foarte utilă a rolului unei soții descriind o viață caracterizată de respect. Ducând mai departe această temă, John Brown analizează supunerea femeii, purtarea ei curată și podoabele ei interioare. Acest articol va necesita o atenție mai mare din partea cititorului, însă îi va răsplăti efortul din plin. George Swinnock discută sfințenia soției și lauda ei din partea soțului, dar și ce anume include supunerea ei. Ce se petrece când soțul nu ascultă de Cuvântul adevărului? John Brown tratează această problemă cu speranță

și ajutor de la Hristos. În final, J. R. Miller discută rolul frumos al soției în cămin și realitatea că soțul va prețui întotdeauna o astfel de soție.

Ne rugăm ca numărul 14 al revistei (*Dragostea soțului*) împreună cu numărul de față (*Respectul soției*) să ajute poporul lui Hristos să înțeleagă și să dorească să ilustreze ceva din frumusețea căsniciei ca o oglindire a dragostei jertfitoare și a cărmuirii lui Hristos față de Biserică, Mireasa Lui veșnic iubită. Gândiți-vă bine la rolurile rânduite de Dumnezeu pentru soț și soție.

În Hristos Domnul,
Ninel Lazăr,
Editura MAGNA GRATIA

LUATĂ DIN BĂRBAT

Horatius Bonar (1808-1889)

Așa că Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, iar acesta a adormit. Atunci Domnul a luat una dintre coastele lui și a închis carnea la locul ei. Și, din coasta pe care a luat-o din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și i-a adus-o lui Adam. Atunci Adam a exclamat: „În sfârșit, aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi «femeie», pentru că a fost luată din bărbat” (Gen. 2:21-23, NTR).

Procesul special prin care Creatorul a modelat ajutorul potrivit¹ al bărbatului a fost acela prin care a adus înaintea bărbatului natura tovarășei lui de viață așa încât a creat o legătură apropiată între ei. Adam a fost pus într-un somn adânc, făcându-l insensibil față de durere, probabil inconștient de ce se petrecea. Pe când Adam se afla în această stare, Dumnezeu a luat una din coastele lui și a modelat din ea o femeie, vindecându-i imediat rana. Apoi Dumnezeu a adus-o pe femeie la Adam, dezvăluind în același timp felul în care a creat-o. Adam recunoaște în aceasta planul bun al lui Iehova: el simte că golul a fost acoperit și recunoaște unitatea dintre el și ea, dându-i un nume care să exprime acest lucru.

---

¹ ajutor potrivit - expresia ebraică tradusă în felul acesta are sensul literal de „complementar lui”, adică „un ajutor care îi este potrivit sau care îl completează”.

Numele ei avea să fie femeie, *Ișa*, un nume derivat din al lui, *Iș*, adică bărbat.² Urmează apoi o afirmație istorică legată de unitatea dintre cei doi și de datoria omului de a-i acorda acestei legături cea mai mare importanță.

Relația maritală este mai strânsă decât cea de filiație.³ Toate celelalte legături trebuie să îi fie secundare, oricât de sacre și tandre ar putea fi. Cuvintele din versetul 24 nu sunt cuvintele lui Adam, ci comentariile lui Moise pe baza lor. Iar unul mai mare decât Moise a detaliat acest comentariu: „Dar de la începutul lumii, Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa. Și cei doi vor fi un singur trup’. Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Marcu 10:6-9). De aceea, vom lăsa în urmă acest paragraf cu doar câteva remarci.

1. În ce privește somnul lui Adam. Acesta a fost un somn greu sau adânc. A fost un somn trimis direct de la Dumnezeu, un somn cu un scop special. Vedem același lucru în cazul lui Avraam și Daniel (Gen. 15:12; Dan. 8:18, 10:9). Un somn adânc a căzut asupra lor de la Dumnezeu, când El a dorit să le transmită vedenii. În situația lor, Dumnezeu i-a făcut să adoarmă așa încât să le arate ce urma să facă, în

---

² Ișa... Iș – cei mai comuni termeni ebraici cu sensul de bărbat *femeie* sau *soție* și *bărbat* sau *soț*.

³ marital... de filiație – sensul este că relația dintre soț și soție este mai strânsă decât cea dintre părinte și copil.

timp ce, în cazul lui Adam, i-a trimis somnul pentru a face ceva chiar în timpul somnului. În ambele situații, persoanele implicate au ajuns inconștiente față de ce se întâmpla în jurul lor prin ceea ce noi numim somn. În acea stare, Dumnezeu i-a luat în posesie: în cazul lui Avraam și al lui Daniel, a fost vorba de posesia sufletului, pe când în cazul lui Adam, de posesia trupului. Pasajul pare să indice că Dumnezeu nu putea să își împlinească planul decât după ce îl aducea pe Adam într-o stare care îl apropia cel mai mult de moarte. Trebuia să existe acest somn în primul Adam înainte ca Dumnezeu să scoată din el soția rânduită, și trebuia să existe somnul morții în al doilea Adam înainte ca Dumnezeu să o scoată din El pe Mireasa aleasă. În felul acesta, putem vedea ceva în somnul lui Adam care are un caracter prefigurativ.⁴

2. În ceea ce privește creația femeii din bărbat. După cum Dumnezeu a fost Cel care l-a făcut pe Adam să doarmă, tot Dumnezeu însuși a luat coasta din el. Astfel, Dumnezeu ni se arată deopotrivă ca marele Gânditor, care plănuiește toate lucrurile, și ca marele Făptuitor, care împlinește toate lucrurile. „Cauzele secundare”, așa cum le denumim noi, nu sunt decât instrumente tainice pe care El le folosește în împlinirea planurilor Sale. El ne dă somn în fiecare noapte și ne trezește în fiecare dimineață cu mâna Lui iubitoare. El este Dumnezeul nopților și al zilelor noastre. Dumnezeu a luat din Adam substanța din care a vrut să modeleze femeia, indicând

---

⁴ prefigurativ – reprezentând un lucru care avea să se întâmple în viitor

că, întrucât bărbatul a fost modelat primul și femeia a fost făcută din bărbat, bărbatul trebuie să îi fie cap. El este din țărână, iar ea este din el. El vine *direct* din mâna Olarului, ea vine *indirect* și *prin el*. Apostolul spune: „întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva” (1 Tim. 2:13). De aceea, spune el, „femeii nu-i dau voie să îi învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere”. Astfel, putem vedea din nou treptele progresive: (1) capul femeii este bărbatul, (2) capul bărbatului este Hristos, și (3) capul lui Hristos este Dumnezeu (1 Cor. 11:3). Mai mult, apostolul adaugă că „femeia este slava (sau podoaba) bărbatului”, întrucât, spune el, „nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11:8-9). Aceasta este ordinea lucrurilor lăsată de Dumnezeu, și acesta este felul în care El a rânduit locul și rangul în făpturile pe care El le-a creat. Putem fi siguri că există un motiv al acestei progresii, nu una *tipică*, ci una *naturală*, indiferent dacă o înțelegem complet sau nu. Noi nu putem schimba această lege și să fim fără vină. Nu putem să o răsturnăm și să nu suferim. Construcția țesăturii lumii noastre este mult prea delicată și complexă ca omul să încerce să producă cea mai mică schimbare fără a disloca întregul. O singură stea dislocată de la locul ei, o singură planetă care iese de pe orbita ei va distruge armonia spațiului și va murdări bolta cerească cu distrugerii în univers. Tot așa, o singură lege ignorată sau călcată în picioare va murdări ordinea fericită a lumii vii a lui Dumnezeu.

Într-o epocă sau națiune, bărbatul calcă în picior femeia ca pe un sclav, iar în alta o idolatrizează și îi cântă de parcă ar fi o zeiță. Ambele situații aduc rele sociale asupra rasei omenești, la fel în al doilea caz ca în primul. Și cine poate spune cât de adâncă va fi rana – atât spirituală cât și socială – și cât de fatală va fi influența aceluși sentimentalism ieftin care, impregnând literatura ca febra în venele tinerilor, nu doar că ne costă un sânge proaspăt, ci sugerează sevă întregului sistem social, propagând subtil păgânismul și închinarea la ființele create atunci când laudă frumusețea femeii și idolatrizează iubirea ei.

3. În ceea ce privește luarea femeii din coasta bărbatului. Dumnezeu nu a luat femeia din nicio extremitate a trupului lui Adam, arătând prin aceasta că ea nu trebuie să fie tratată nici ca sclava bărbatului, nici ca stăpâna lui, ci trebuie socotită tovarășa lui, având acest singur aspect de inferioritate: ea a fost luată din el, motiv pentru care el trebuie să îi fie cap. Femeia a fost luată din acea parte a corpului cea mai apropiată de inima bărbatului. Ea nu a fost chemată atât de mult să fie părtașă intelectului bărbatului pe cât naturii lui iubitoare. Ea nu a fost luată din fruntea lui gânditoare sau din brațul lui plin de putere, ci din acele părți despre care se poate spune că îl caracterizează cel mai puțin pe bărbat. Femeia a venit din partea corpului unde sângele curge cald, unde inima pompează, unde pulsul se simte și de unde răsar izvorul vieții. Ea a venit din acea parte a omului unde

afecțiunea și-a găsit casa în toate veacurile, de unde curg neîncetat bucuria și întristarea, unde se nasc temerea și nădejdea în fiecare ceas. Fulgii moi ai porumbelului vorbesc ceva despre aroma pe care femeia o răspândește în jurul ei. Tot astfel, natura tandră a femeii declară în sine că ea s-a născut din partea cea mai blândă și mai gentilă a corpului.

La fel cum Fiul veșnic al lui Dumnezeu a venit încărcat cu dragostea Tatălui, ieșind de la sânul Acestuia; așa cum Biserica s-a născut de la pieptul Fiului, ca obiect și oglindire a dragostei Sale puternice; din coasta bărbatului, din pieptul lui a ieșit aceea care avea să fie întruchiparea afecțiunilor lui blânde, înconjurată cu această dragoste. Tot așa, pe pieptarul marelui preot – locul dragostei sale – erau așezate numele semințiilor lui Israel cu pietre prețioase splendide, la fel cum femeia trebuie să se odihnească la pieptul bărbatului. Mai târziu, Biserica va fi chemată să se odihnească la pieptul Mielului cel veșnic – într-o glorie mai mare decât cea pământească – în acea zi când stânga Lui va fi pusă sub capul ei și când dreapta Lui o va îmbrățișa (Cânt. 2:6); când ea va fi pusă ca o pecete pe inima Lui și pe brațul Lui în veci de veci (8:6).

4. În ce privește creația femeii din coasta bărbatului. Unele dintre acele cercuri protectoare care împiedică prăbușirea trupului și îi dau inimii spațiu complet ca să bată sunt coastele, și dintr-o astfel de coastă a fost modelată femeia. De acolo au fost luate deopotrivă os și carne, atât părți moi cât și părți tari ale trupului bărbatului, așa încât să se

poată vedea neîndoielnic că femeia era părtașă naturii bărbatului, chiar dacă diferit în anumite aspecte. Nu se pune problema că o ființă separată făcută direct din țărână n-ar fi fost recunoscută de bărbat, ci ea trebuia să fie o ființă profund identificată cu el, nu doar ca el, ci una *cu* el, așa încât absența ei ar fi însemnat absența unei părți din el, un vid, un gol fără de care el ar fi incomplet... Astfel, femeia, luată din însăși trupul bărbatului (căci apostolii ne învață să vorbim despre trupurile noastre ca despre temple, 1 Cor. 6:19) este legată de bărbat cu toate legăturile sacre și tandre ilustrate prin acel cuvânt binecunoscut, dar misterios – *inimă!*

5. În ce privește creația femeii. Expresia este una foarte specială. Ea nu este niciuna dintre cele două folosite deja – „creat” sau „făcut”. Literal, ea are sensul de „zidit”. Cuvântul este unul foarte comun, apărând de aproape 400 de ori, dar doar aici este folosit într-un sens special. Cuvântul folosit se referă la construcția unei cetăți, a unei case sau familii, a unui templu, tron, altar sau alte lucruri de acest fel. Și putem fi siguri că există un anume sens în folosirea unui astfel de termen în creația femeii. Despre bărbat se spune că este *făcut*, pe când despre femeie că a fost *zidită*. Bărbatul este un simbol al lui Hristos și despre Hristos, cu referire la natura Sa umană, se poate spune simplu că a fost „făcut” – format dintr-o dată. Dar femeia simbolizează Biserica, fiind luată din coasta rănită a Domnului ei răstignit. Despre Biserică se spune adesea că este „zidită”, și că, spune apostolul,

„în El toată *clădirea*, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2:21-22); și iar, „pentru zidirea” – literal, *clădirea* – „trupului lui Hristos” (4:12).

Prin folosirea termenului *zidire*, aplicat creației Evei, Dumnezeu a considerat potrivit să prevestească pentru noi procesul prin care, veac după veac, Biserica – a doua Eva – avea să fie modelată ca un ajutor potrivit și tovarășă a lui Hristos, al doilea Adam. Totuși, așa cum al doilea Adam este cu mult mai glorios decât primul, tot așa a doua Eva – luată din pieptul Lui străpuns – o depășește cu mult pe prima, pe Dumnezeu costându-L mult mai mult să facă noua creație decât pe cea veche. Răscumpărarea a adus nu doar o nouă ordine a lucrurilor, ci una cu mult mai înaltă decât cea pe care a fost concepută să o înlocuiască: una era pământească, pe când cealaltă cerească; una era firească, cealaltă spiritu-ală; una era umană, cealaltă divină. În felul acesta Biserica, Mireasa aleasă a lui Hristos, izvorând din coasta Lui lovită, este zidită – zidită de aceleași mâini atotputernice care au creat cerurile uimitoare; zidită așa cum fusese făcut templul din vechime fără să se audă sunetul ciocanului și al securii; zidită dintr-o dată ca o cetate în care locuiește Mielul și tovarășa părtășiei Lui celei mai dragi, fără de care acest univers sfânt ar fi fost incomplet pentru El. Chiar dacă universul ar fi fost înnoit și glorificat, s-ar fi descoperit că nu era bine

ca Hristos să fie singur (v. Gen 2:18). Pentru El nu s-ar fi găsit un ajutor potrivit dacă Tatăl nu Îi dădea această „Biserica glorioasă” și dacă, în măreția dragostei Lui, El nu ar fi tânjit după acest ajutor potrivit și nu Și-ar fi dat consimțământul să treacă prin somnul adânc al morții pe cruce pentru ca ea să fie născută din El, a cărei frumusețe – așa cum este ilustrat în planul Tatălui, Îi răpise deja inima (v. Cânt. 4:9). Doar prezența ei ar fi făcut Paradisul să fie complet, iar dorința inimii Lui a fost îndreptată către unirea cu ea pentru toată veșnicia (Ioan 15:9; 17:23-26).

6. În ce privește închiderea trupului bărbatului de unde a fost luată coasta. Adam nu avea să fie pierzător în niciun fel sau sens, ci doar câștigător. Toată deficiența a fost înlocuită și toată pierderea a fost acoperită. Dumnezeu avea să îl învețe în natura femeii subiectul creației ei (învăluind în aceasta și un simbol al lucrurilor care aveau să vină), ci el avea să îl învețe pe Adam într-un fel în care să nu-l lase să sufere. Lecția lui Iacov trebuie învățată lovindu-i coapsa așa încât să își aducă aminte toată viața de acest lucru (v. Gen. 32:31), dar lecția lui Adam avea să fie învățată privind la ajutorul lui potrivit și, amintindu-și cum a fost ea „zidită”, să simtă că nu l-a costat nimic în afara somnului în care a fost aruncat atât de tainic. Un somn, dar nimic mai mult – acesta a fost tot prețul pentru un dar atât de prețios. Nicio durere remanentă, nicio pierdere sau slăbiciune – el a rămas același Adam ca atunci când ieșise din mâinile Creatorului lui.

Nici al doilea Adam nu a suferit vreo pierdere pentru noi. Este adevărat că L-a costat mult să ne răscumpere. L-a costat un somn mult mai întunecat, mai trist și mai tulburat decât somnul lui Adam, dar acum totul este trecut! El nu a rămas cu nimic din slăbiciunea, întristarea și întunericul stării Lui smerite. El nu este cu nimic mai puțin Împăratul slavei doar pentru că a fost cândva Isus cel umil. Este adevărat că El Se înfățișează în ceruri ca „un Miel junghiat” (Apoc. 5:6). El rămâne, într-adevăr, cu semnele crucii, dar cu nimic mai mult de atât. Toate celelalte urme ale smeririi Sale sunt șterse. El nu a pierdut nimic prin Mireasa pe care a câștigat-o. Ba El a câștigat mult, căci slăbiciunea, întristarea și ocară Lui de aici au câștigat pentru El putere, fericire și glorie proaspătă. De aici și cântecul îngerilor: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apoc. 5:12).

7. În ce privește aducerea femeii la bărbat. „I-a adus-o lui Adam”. Dumnezeu însuși, ca și cum ar fi luat rolul de tată și ar acționa ca un tată, aduce mireasa la mire. El îi aduce soția viitoare ca pe o fiică iubită. El le unește mâinile și pronunță asupra lor binecuvântarea căsniciei: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul” (Gen. 1:28). O străină, și totuși deloc străină – parte din el însuși, completându-i ființa, ea i-a fost adusă înainte și țesută de el cu legături inseparabile. Așa vorbește adevărata Eva despre sine în Cântarea Cântărilor: „Împăratul mă duce în odăile lui” (Cânt. 1:4); și

iar, „El m-a dus în casa de ospăț” (Cânt. 2:4). Tot astfel, despre ea este scris: „Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef” (Ps. 45:14), și iar, că este „gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apoc. 21:2). Una dintre trăsăturile ei speciale este că ea este „dată” de Tatăl Fiului și, în acea zi când El va veni în slava Sa, ea va fi răpită ca să-L întâmpine în văzduh, fiind condusă de Tatăl în prezența Lui, unde va celebra nunta ca o „fecioară curată” (2 Cor. 11:2), fiindu-I înfățișată Aceluia cu care a fost logodită de atât timp. Atunci se va auzi acel cântec care își va găsi ecoul în toată noua creație: „Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apoc. 19:7-8).

8. În ce privește recunoașterea ei de către Adam. Nu știm dacă a venit prin revelație sau prin învățare, dar vedem că Adam recunoaște femeia care i-a fost adusă și o numește *femeie*, parte din om. Acesta este răspunsul lui față de aducerea femeii de către Dumnezeu. El recunoaște unitatea și o primește ca perechea lui. Avem aici consimțământul lui Dumnezeu în aducerea ei, consimțământul femeii în venirea ei, iar acum avem consimțământul lui Adam exprimat în primirea ei. Iată cum căsnicia lor este desăvârșită prin participarea deplină a tuturor.

Așa stau lucrurile și în cazul celui de-al doilea Adam. El primește și Își acceptă Mireasa. El o primește cu bucurie

ca parte din El, una cu El. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați’” (Evrei 2:11). Și iar este scris: „noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efes. 5:30). Astfel, recunoscând unirea tainică dintre El și Mireasa Lui, Hristos Își exprimă admirația față de frumusețea ei descriind-o drept „cea mai frumoasă dintre femei” (Cânt. 1:8), „plină de strălucire interioară” (Ps. 45:13), iar ea răspunde cu bucurie, vorbind despre El ca despre „cel mai frumos dintre oameni” (Ps. 45:2). „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur” (Cânt. 4:7) – iată cuvintele dragostei Lui admirative pentru ea; iar ea răspunde: „Iubitul meu este alb și rumen, osebindu-se din zece mii. Capul lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri, sunt negre cum e corbul... Înfațișarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii. Cerul gurii lui este numai dulceață și toată ființa lui este plină de farmec” (Cânt. 5:10-11; 15-16). Iar în conștientizarea fericită a posesiei și iubirii Lui, ea își exprimă astfel dragostea adâncă a sufletului ei împlinit: „Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a lui; el își paște turma între crini. Până la răcoarea zilei, și până la lungirea umbrelor, întoarce-te!...” (Cânt. 2:16-17).

* * *

Fragment din *Earth's Morning: Or, Thoughts on Genesis* (New York: Robert Carter & Brothers, 1875), 86-99.

* * *

Horatius Bonar (1808-1889): predicator prezbiterian scoțian și autor de imnuri; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

* * *

Respectul constă din dragoste și stimă, ce produce o grijă de a fi plăcut și o temere care trezește o atenție care împiedică ofensa la adresa celui respectat. Este voia lui Dumnezeu și legea relației maritale ca soția să-și respecte soțul în acest fel.
- *Matthew Henry*

Când Eva a fost întocmită de Domnul Dumnezeu și adusă la Adam pentru a-i uni în căsnicie, acolo era preumbrită cea mai înaltă taină a harului, vorbind despre Dumnezeu Tatăl, care îi înfățișa pe aleșii Lui și îi dădea lui Hristos. - *A. W. Pink*

RESPONSABILITĂȚILE SOȚIEI

Thomas Vincent (1634-1678)

Întrebarea 7: Care sunt responsabilitățile soțiilor față de soții lor? Răspuns: Responsabilitățile soțiilor față de soții lor sunt următoarele: 1. Să îi iubească mai mult decât pe oricare alte persoane din lume. „Să le învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbați și copiii” (Tit 2:4). 2. Să fie loiale și credincioase în viața intimă, în administrarea gospodăriei și în toate secretele care le sunt încredințate. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat (Evrei 13:4). „Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile” (1 Tim. 3:11). 3. Să fie respectuoase față de ei și să se teamă să îi jignească. „Soția să-și respecte soțul” (Efes. 5:33, NTR). 4. Să le fie supuse în toate lucrurile legitime, în Hristos. „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului... Și după cum Biserica Îi este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să le fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile” (Efes. 5:22, 24). 5. Să se străduiască să le fie plăcute, adaptându-se înclinațiilor și pasiunilor lor. „Cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să îi placă bărbatului ei” (1 Cor. 7:34). 6. Să îi ajute să își poarte poverile și să îngrijească de familie. „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2:18). „Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănâncă

pâinea lenevirii” (Prov. 31:27). 7. Să ia aminte și să se supună sfaturilor soților lor, în lucrurile bune, spre binele sufletelor lor. Să se străduiască, prin blândețe și înțelepciune, prin bunățate și îndemnuri în dragoste, și cu o purtare curată și suavă, să își câștige soții spre căile lui Dumnezeu, când aceștia sunt răi. „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câști-gați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere” (1 Petru 3:1-2).

* * *

Fragment din Thomas Vincent, *An Explanation of the Assembly's Shorter Catechism*, (New Haven, CT:

Walter, Austin, & Co, 1810), p. 155-156.

* * *

Thomas Vincent (1634-1678): predicator puritan englez; s-a născut la Hertford, Anglia.

SUPUNEREA REVERENȚIOASĂ

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981)

...iar soția să-și respecte soțul (Efes. 5:33, NTR).

Apostolul a folosit aici un cuvânt foarte surprinzător. El este tradus în unele Biblii ca *reverență*, dar sensul lui adevărat este „temere”. „Iar nevasta să se teamă de bărbat” (cf. Cornilescu). Dar trebuie să ținem minte că există mai multe feluri de teamă. Există o teamă, așa cum ne reamintește Ioan în prima lui epistolă, „care chinuie” (1 Ioan 4:18, cf. KJV). Nu despre o astfel de frică vorbește apostolul aici, ci despre o frică „în reverență”. Sensul real este de „respect”.¹ „Soțiilor, tratați-vă soții cu respect”, „cu o supunere reverențioasă”. Și aici se găsește o idee a apostolului pe care a introdus-o deja când a vorbit despre soții. El spune: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este capul soției, așa cum Cristos este capul Bisericii, trupul al cărui Mântuitor este El. Și, așa cum Biserica I se supune lui Cristos, la fel și soțiile trebuie să li se supună soților lor în toate” (Efes. 5:22-24, NTR). El se întoarce aici și spune: „Soția să se îngrijească să își trateze soțul cu respect adecvat, cu supunere reverențioasă”.

Poate că cel mai bun comentariu asupra acestui subiect se găsește în prima Epistolă a lui Petru, capitolul 3, versetul

---

¹ sensul complet este de recunoaștere și supunere respectuoasă a autorității altcuiva.

1, unde Petru tratează același subiect în felul lui. Petru se întoarce la marele exemplu și model al acestei învățături specifice, pe care o prezintă în această formă: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri” – aceeași idee, a „respectului” – „pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor”. Petru introduce aici o chestiune ușor diferită, la care mă voi referi imediat. Totuși, pentru a întări acest lucru pentru soții, el continuă spunând: „Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor”. Apoi în versetul șase: „ca Sara, care asculta de Avraam, și-l numea domnul ei. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva”. Dacă ar fi să interpretăm acest verset, ar suna cam așa: soția este chemată să își trateze soțul cu respect; cu alte cuvinte, ea este chemată să recunoască această perspectivă creștină și biblică asupra căsniciei, în care ea trebuie să își privească soțul drept cap, capul acestei noi unități. Ei sunt una împreună, dar există un cap al unirii lor, la fel cum este un cap al trupului și la fel cum Hristos este Capul Bisericii. Întrucât soțul este capul, soția trebuie să îl trateze cu respectul aceleia care recunoaște această relație. Pentru soție, asta înseamnă că respectul pe care ea l-a acordat în principal părinților ei, acum este chemată să îl acorde soțului ei. Este același sens din porunca din Psalmul 45:10: „uită pe poporul tău și casa tatălui tău”. Această poruncă se adresează profetic Bisericii, pe

care trebuie să o împlinească atunci când devine unită cu Mi-rele ei ceresc; dar ea este aplicabilă în același timp soției, în relația ei maritală... Soția trebuie să uite de poporul și de casa tatălui ei. Repet că tot ce trebuie să faceți este să folosiți bunul simț ca să interpretați cuvinte ca acestea. Ea nu trebuie să uite într-un sens absolut, ci în sensul în care să nu mai fie controlată de părinții ei. Bărbatul nu mai trebuie să se lase controlat de părinții lui, nici soția de părinții ei.

Se poate să survină aici întrebarea următoare: De ce ni se spune, în legătură cu învățătura clară despre căsătorie, că bărbatul trebuie să își lase tatăl și mama și să se unească cu soția lui, dar nu există nicio afirmație corespondentă despre femeie nici în Geneza 2 și nici în Efeseni 5? Eu cred că răspunsul este destul de simplu. Femeia se află întotdeauna în această circumstanță în care trebuie să se supună. Bărbatul era în această situație până la căsătorie dar, din acel moment înainte, el devine capul. Femeia trebuie să își respecte părinții, apoi se mărită și, de acum înainte, respectul ei se îndreaptă către soțul ei. Ea este întotdeauna în circumstanța în care i se cere respect; ea nu este niciodată capul. Dar bărbatul care a fost anterior copil și fiu, respectându-și părinții, dar acum devine cap și primește respect din partea soției... Nu este evident că, din cauză că oamenii nu cunosc deloc această învățătură, vedem atâtea necazuri în căsnicii și atâtea divorțuri?

Nu există nimic atât de fatal pentru o căsnicie ca atunci când oricare dintre soți își îndreaptă respectul către cineva

din afara familiei, căci astfel ar rupe unirea lor, eșuând să conștientizeze realitatea acestei noi unități și rolul de lider al bărbatului în cadrul ei. Astfel, soția trebuie să se îngrijească să îndrepte această supunere reverențioasă către soțul ei. Ea trebuie să facă ajustările mentale și spirituale asemenea soțului în relațiile lui. Ea nu mai primește instrucțiuni de la părinți, nici nu li se mai supune, ci se supune soțului ei. Ea își păstrează încă relația de fiică față de părinții ei, dar trebuie să se asigure că atitudinea ei este corectă și că părinții o tratează corect. Atât de des vedem greșeli în acest aspect, de o parte sau de alta a căsniciei. Bărbatul care se căsătorește devine absorbit în familia soției, sau soția devine absorbită în familia soțului ei. Acest lucru este greșit de oricare parte, și nu ar trebui lăsat să se petreacă niciodată. Aceasta este o nouă familie. Relațiile de dragoste cu părinții trebuie păstrate de ambele părți, dar niciodată în termenii supunerii. Esența și întreg secretul căsniciei creștine și al unei vieți fericite împreună este ca bărbatul și femeia care se căsătoresc să conștientizeze acest lucru de la început, să acționeze pe baza lui și să rămână fideli lui cu orice preț. Dacă oricare părinți interferă, ei se fac vinovați de păcat sau de eșecul de a înțelege și de a trăi potrivit învățaturii biblice pentru căsnicie. „Soția să își respecte soțul”. Aceasta este ajustarea deosebită pe care ea trebuie să o facă. Ea se supune soțului. Ea nu trebuie să intre în competiție cu el, nici să se lupte cu el; ea trebuie să recunoască faptul că esența căsniciei este să îl respecte.

Există o expresie ciudată folosită de apostolul Petru, către care ne vom îndrepta atenția pentru o clipă: „ca Sara”, spune el, „ca Sara, care îl asculta pe Avraam, și-l numea domnul ei”. Ați văzut schimbarea modului de adresare din societate în acest aspect? Putem citi despre oamenii din secolul al XVIII-lea și putem observa cum se referea în mod obișnuit soția la soțul ei ca dl. Cutare. Ați putea zâmbi când auziți așa ceva, ați putea râde de asta, și sunt de acord cu voi, dar sunt foarte sigur că noi am mers prea departe la extrema cealaltă. Există un echilibru sănătos în aceste lucruri. Sara îi spunea lui Avraam „domn” și, astfel, ea recunoștea principiul biblic. Apoi citim, „fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva”. Sensul este acesta: soțiile creștine trebuie să își respecte soții, iar Petru le spune că trebuie să facă asta în ciuda a ceea ce femeile păgâne din jurul lor ar putea spune. Aici era ceva nou, ceva rar, excepțional și, desigur, ceva care a stârnit multă agitație. Când femeile păgâne, care erau neastâmpărate și rebele vedeau o femeie purtându-se în felul Sarei, oferind și dând respect soțului ei, multe dintre ele o atacau și o persecutau. Ceea ce Petru spune este acest lucru: continuați să faceți acest lucru, pentru că este drept; nu vă lăsați înfricoșate de ele, nici nu lăsați ca persecuția să vă schimbe. Lăsați-le să vă insulte cât vor; nu le băgați în seamă. Nu vă temeți de nimic! Într-adevăr, chiar dacă soțul înțelege *greșit* respectul vostru și îl abuzează, continuați să faceți asta, spune apostolul: „fără să vă

temeți de ceva”. Faceți ce este drept! Nu fiți îngrijorate de ce spun alți oameni. Această lume păgână din secolul nostru continuă să spună același lucru, căci soțiilor creștine li se va spune mereu că sunt proaste, că își refuză drepturile de femei. „Nu le luați în seamă”, spune Petru, „lăsați ca oamenii din lume să spună ce vor. Ce înțeleg ei? Ei nu au gândire creștină, nu sunt plini de Duhul. Fiți mereu conștiente că voi vreți să faceți binele; nu vă temeți, nu renunțați, nu le permiteți să se amestece în purtarea și vorbirea voastră”. Iată, acesta este ultimul îndemn al apostolului. Nu putem decât să comentăm pe marginea echilibrului minunat care este menținut constant în Scriptură.

Apostolul Pavel rezumă apoi totul în versetul 33: „Totuși fiecare dintre voi trebuie să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să-și respecte soțul”. Atât timp cât amândoi fac asta, nu există niciun risc de dispute pe marginea „drepturilor”, a „poziției mele” sau a „statutului meu”. Omul primește aici poziția de lider – da – dar întrucât își iubește soția ca pe sine însuși, el nu abuzează de poziția lui. Și aici este o femeie care se supune acestui ideal măreț și glorios. Ea nu trebuie să se teamă niciodată că se va profita de ea sau că va fi călcată în picioare. Atât soțul cât și soția sunt tratați aici, iar echilibrul este perfect și complet... Iată felul cum un bărbat creștin și o femeie creștină se căsătoresc și devin această nouă unitate – și voi repeta că nu există nicio modalitate mai minunată de a mărturisi schimbarea pe care creștinismul o

produce în viața de căsnicie ca aceasta. Desigur că una dintre cele mai mari nevoi din lumea modernă se află tocmai în acest aspect. Majoritatea oamenilor sunt tulburați de disputele dintre țări. Acest lucru este bun, și este de asemenea bine să fim îngrijorați profund de conflictele dintre țări. Oamenii vin cu opiniile lor, vorbesc cu îndrăzneală și condamnă o parte sau alta. Dar când știți ceva despre viețile private ale unora dintre oamenii cei mai vocali în acel aspect, veți descoperi că, în propriile vieți de căsnicie, ei fac exact lucrurile pe care le condamnă la alții! Cât de ridicol! O mare diferență între creștinism și secularism ține de discuțiile la nivel general, pe când situația de la nivel individual este lăsată deoparte. Creștinismul conștientizează că masele, poporul, nu înseamnă nimic altceva decât un grup de indivizi. Pe mine mă interesează foarte puțin ce spune un politician dacă nu aplică principiile lui în propria viață. Ce drept are el să vorbească despre sanctitatea acordurilor internaționale și să spună ce să facă oamenii și ce nu, la nivel de grup, dacă nu aplică în propria viață poruncile pe care le dă bărbaților și femeilor în diversele lor sfere? Națiunile fac ce este bine dacă indivizii care le compun fac ce este bine. Cele mai strălucitoare epoci din istoria acestei țări au survenit după perioade când a fost predicată o Evanghelie personală și când un mare număr de persoane au devenit creștini. Doar astfel începem să devenim un popor creștin. Dar este inutil să le spunem oamenilor să folosească principii creștine în comportamentul

lor dacă nu sunt creștini și dacă nu înțeleg credința creștină într-un sens personal. Acesta este răspunsul meu față de cei ce critică predicarea evanghelică și învățătura biblică spunând: „Credeam că ai ceva de spus despre conferințele pe tema dezarmării, despre ce se petrece în Africa de Sud, dar tu vorbești despre soți și soții. Voiam să știu cum să rezolvăm marile probleme ale lumii”. Cred că până acum este clar că numai predicarea evanghelică tratează aceste probleme uriașe, pentru că orice altceva nu este decât vorbărie. Puteți organiza marșuri și puteți face proteste. Nimic nu se rezolvă și nimic nu se schimbă. Dar dacă avem un număr mare de creștini într-o țară sau în lume, atunci și doar atunci puteți să vă așteptați la comportament creștin la nivel național și internațional. Nu am ce să ascult la cel care îmi spune cum să rezolve problemele lumii dacă nu poate să-și rezolve problemele personale... Noi toți putem vorbi, dar problema este felul cum aplicăm doctrina creștină în trăirea practică. Și tocmai în acest aspect trebuie să fim „plini de Duhul”.

De aceea, în lumina diverselor principii care au rezultat din studiu, putem extrage anumite concluzii despre căsnicia creștină. În primul rând, avem importanța pasajului din 2 Corinteni 6:14: „nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”. Dacă am înțeles ceva despre adevărata natură a căsniciei și despre căsnicia creștină în particular, oare aceasta nu devine o implicație evidentă? Creștinul nu trebuie să se căsătorească cu un necreștin, căci ar da de necaz. Nu

poți să te afli de ambele părți, indică echilibrul din acest verset, dacă cei doi parteneri nu sunt creștini. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”.

În al doilea rând, există un singur lucru care rupe cu adevărat căsnicia, anume adulterul. „Cei doi vor fi un singur trup”, și doar când acest trup este despărțit, atunci și căsnicia este ruptă... nu există nicio cauză a divorțului și a ruperii căsniciei în afara adulterului.² Aceasta este o cauză pentru că rupe „singurul trup”.

În al treilea și ultimul rând, lucrul suprem pe care trebuie să îl considerăm întotdeauna este Domnul nostru Isus Hristos. Dacă un soț și o soție iau împreună aminte la El, nu trebuie să îți faci griji pentru relația dintre ei. Relațiile noastre interumane, afecțiunea și dragostea noastră sunt cementate de dragostea noastră comună pentru El. Dacă ambii trăiesc pentru El, pentru gloria și lauda Lui, dacă ambii iau cu totul în serios în mintea lor analogia lui Hristos și a Bisericii, și ce a făcut El pentru Biserică pentru ca ea să fie răscumpărată și pentru ca ei, la nivel individual, să devină copiii lui Dumnezeu – dacă sunt copleșiți și guvernați de acel gând, nu va exista niciun pericol ca relația lor să ajungă la dezastru. Conducerea de către soț va fi același fel de conducere ca a lui Hristos față de Biserică. El S-a dat pe Sine pentru ea; a murit pentru ea; El o hrănește și o îndrăgește, o iubește, mijlocește

---

² Înțelegem că nu toți cititorii noștri vor fi de acord cu perspectiva autorului asupra divorțului – n.ed.

pentru ea, iar preocuparea Lui este ca ea să fie glorioasă, fără pată și nevinovată, fără zbârcitură sau altceva de acest fel. Acesta este secretul – să privim neîncetat la El și să știm că o căsnicie nu este decât o palidă oglindire a relației dintre Hristos și Biserica Lui. Astfel, principiul succesului în căsnicie este acesta: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filip. 2:5). Soților, „fiecare dintre voi trebuie să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să-și respecte soțul”. „Soților, iubiți-vă soțiile așa cum Și-a iubit Cristos Biserica! El S-a dat pe Sine pentru ea”. Să Îi fim recunoscători lui Dumnezeu că suntem aduși la o viață nouă și ni s-a dat o nouă putere, astfel că totul s-a schimbat, iar „cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5:17). Toate relațiile vieții sunt schimbate și transformate, sunt ridicate și înălțate, astfel că suntem făcuți capabili să trăim după modelul și exemplul Fiului lui Dumnezeu.

* * *

Fragment din *Life in the Spirit in Marriage, Home, and Work: An Exposition of Ephesians 5:18-6:9* (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1974), 228-234, www.banneroftruth.org, folosit cu permisiune.

* * *

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981): predicator expositiv galez și autor de cărți creștine; s-a născut la Cardiff, Țara Galilor.

O VIAȚĂ CARACTERIZATĂ DE RESPECT

Ezekiel Hopkins (1634-1690)

Haideți să analizăm îndatoririle soției față de soțul ei. Iată care sunt ele: **1. Supunere și ascultare.** Acestea sunt cerute de la ele absolut și fără excepție, ca pentru Hristos însuși: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului” (Efes. 5:22); „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile” (Efes. 5:24). Iar apostolul vine în aceste îndatoriri nu doar cu autoritatea și porunca, ci le întărește și prin diverse argumente, după cum urmează:

[1] Femeia a fost făcută *din* bărbat, astfel că trebuie să i se supună (1 Cor. 11:3, 8). Capul femeii este bărbatul, căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat. Ea este os din oasele lui și carne din carnea lui, astfel că trebuie să îi fie ascultătoare și supusă.

[2] Deoarece femeia a fost făcută *pentru* bărbat, ea trebuie să i se supună. Astfel spune apostolul în următorul verset: „nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11:9). Ea își leagă existența de nevoile bărbatului, țelul creației ei fiind, după gloria lui Dumnezeu, acela de a-i fi de ajutor bărbatului: „Nu este bine ca omul să

fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2:18). De aceea, primindu-și ființa ca ajutor pentru bărbat, ea trebuie să îi fie supusă.

[3] Un alt motiv dat de apostol este preluat din prioritatea creației bărbatului (1 Tim. 2:12-13). „Femeii nu-i dau voie... să se ridice mai pe sus de bărbat... Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva”. De aceea, deși amândoi sunt de același rang ca făpturi, este potrivit ca el să fie primul în autoritate, fiind primul născut.

[4] Femeia trebuie să se supună pentru că, prin ea, păcatul a intrat în lume. „Nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1 Tim. 2:14). Așadar, este potrivit și drept ca ea, care a făcut întreaga omenire neascultătoare de Dumnezeu, să se facă ascultătoare și supusă bărbatului. Și găsim această pedeapsă ce i-a fost dată pentru nelegiuirea ei: „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen. 3:16). Aceasta nu este ca și cum n-ar fi existat nicio supunere a ei față de om dacă n-ar fi păcătuit și n-ar fi adus astfel păcatul în lume, căci motivele aduse anterior dovedesc clar contrariul. Dar acum, supunerea ei este ca un blestem și, în timp ce anterior supunerea i-ar fi fost ușoară și plăcută, ea a devenit acum împovăraătoare și grea, bărbatul fiind făcut de păcat mai impredictibil, nemanierat și mai greu de mulțumit, ea ajungând mai puțin capabilă și dornică să i se supună și să îl asculte. Dumnezeu a pedepsit-o pe drept impunând

asupra ei o lucrare pe care ea însăși o făcuse apăsătoare și grea. Aș vrea să adaug acum motivelor apostolului și pe acestea:

[5] Titlurile bărbatului implică superioritate¹ și autoritate peste soție, cum este cel de *domn*: Sara a ascultat de Avraam, numindu-l domn (1 Petru 3:6). Tot așa, el este numit capul și călăuza soției lui (1 Cor. 11:3; Prov. 2:17).

[6] Soțul Îl reprezintă pe Hristos, soția reprezintă Biserica, și aceasta tocmai în acest aspect particular al superiorității și supunerii. De aceea, așa cum Biserica se supune lui Hristos, soția trebuie să se supună soțului ei.

Astfel, vedem dovedită din abundență supunerea soțiilor, atât prin argumente naturale cât și prin argumente spirituale... Iar această supunere le este prezentată prin exemplul femeilor sfinte a căror viață practică ar trebui să o imite: „Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor” (1 Petru 3:5). Iar Pavel îi dă lui Tit porunca să le îndemne pe soții să fie „cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor” (Tit 2:5). Pavel însuși le îndeamnă la aceeași îndatorire: „nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul” (Col. 3:18). Aceste

---

¹ superioritate – când reformatorii, puritanii și alți autori creștini au folosit termenii *superior* și *inferior* cu referire la relația dintre bărbați și femei, ei au vorbit în termeni de *rang*, cum ar fi în limbajul militar, un sergent față de un soldat, nu în termenii *naturii omenesti* sau ai demnității ființei umane. Dumnezeu i-a creat deopotrivă pe bărbat și pe femeie după chipul Lui. – n.ed.

porunci sunt atât de numeroase și clare, astfel că nu există o altă îndatorire în Scriptură cu atât de multe exemple și asupra căreia se insistă atât de mult, prin atâtea motive presante și hotărâte cum este această ascultare din partea soțiilor. Responsabilitatea este statuată frecvent prin expresia „fiți supuse”, fiind indicată și maniera de împlinire a ei: „fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul”. Această expresie comportă în ea trei lucruri: o motivație, o călăuzire și o limitare.

1) O motivație la ascultare: ea este făcută Domnului.

Chiar dacă, prin purtarea greșită, încăpățânată și iritabilă a soțului, soția n-ar avea niciun stimul sau motiv să asculte de el, totuși, pentru soția conștiincioasă, *aceasta* îi va fi o motivație suficient de încurajatoare: Domnul va primi și va răsplăti ascultarea ei. Isus Hristos, Mirele ei ceresc, va considera acea ascultare ca o slujire făcută Lui, căci deoarece căsnicia este un model simbolic al unirii noastre tainice cu Hristos, Pavel se preocupă în special ca îndatoririle relației maritale să fie făcute astfel încât să oglindească acea taină spirituală.

2) Un sfat despre cum să împlinească ascultarea: ea trebuie făcută pentru Domnul. Ea trebuie să asculte de soțul ei nu doar ca să-i fie plăcută, ci ca pentru Domnul Hristos. Dacă n-ar fi existat porunca lui Dumnezeu dată ca parte a responsabilității soției și a ascultării ei de El, ar părea că uneori ar fi foarte potrivit ca soția să nu asculte de soțul care are un temperament rău și încăpățânat, și că cea care n-are alt motiv

decât dorința proprie, ar eșua în acea ascultare și slugărnicie pe care unii bărbați o așteaptă în atitudinea lor tiranică față de ele. Dar trebuie să știm că ascultarea nu este poruncită doar de bărbat, ci de Domnul, iar soția trebuie să privească înspre autoritatea suverană a lui Dumnezeu prin autoritatea soțului ei. Apoi se va dovedi că, deși ascultarea n-ar fi necesară când este cerută din partea unui soț rău, ea este cerută pentru a-L cinsti pe Hristos.

3) Cuvintele implică o limitare a ascultării soției.

Soția trebuie să se supună și să asculte, dar *în Domnul și ca pentru Domnul*: adică doar în lucrurile legitime în care, prin ascultarea de soțul ei, să se asigure că nu păcătuiește niciodată împotriva lui Dumnezeu. Cu aceste excepții, soția trebuie să asculte în toate celelalte cazuri de voia și poruncile soțului, cu toată puterea ei. Este adevărat că el abuzează de autoritatea lui dacă îi poruncește lucruri inutile și nepotrivite, dar nici lipsa ei de dorință să le împlinească și nici faptul că le consideră inoportune nu o poate scuza sau scuti de obligația de a asculta de el de îndată. Nimic nu poate face aceasta, decât când lucrurile care i se cer sunt ilegitime sau imposibile. În toate celelalte lucruri, deși pot să fie foarte contrare înclinațiilor sau dorințelor ei, ea este obligată prin legea lui Dumnezeu și prin legea naturii să asculte și să se supună, dacă nu potrivit judecății ei, cel puțin ascultând practic de voia soțului ei. Ea trebuie să procedeze astfel indiferent dacă consideră că este potrivit sau nu, atât timp cât ce i se cere nu este ilegitim.

Dacă ea nu îl poate convinge pe soțul ei cu smerenie să renunțe la ce i-a cerut, ea este obligată să asculte. Altfel, când apostolul le poruncește soțiilor să se supună soților lor în toate lucrurile, n-ar mai însemna că face referire la orice lucru potrivit. Desigur că acest lucru nu presupune o supunere mai mare decât ar trebui ca orice soț să o manifeste față de soția lui, căci sensul s-ar îndepărta infinit de intenția apostolului. El cere supunerea soției față de soț în toate lucrurile, așa cum Biserica este supusă lui Hristos, și aceasta nu se face în orice lucru pe care ea îl consideră potrivit, pentru că Biserica nu este chemată să judece sau să respingă poruncile Lui, ci să le împlinească.

Iată, aceasta este prima și cea mai cuprinzătoare responsabilitate a unei soții: supunerea și ascultarea.

2. O altă îndatorire a soției față de soțul ei este respectul și reverența: „Soția să își respecte soțul” (Efes. 5:33, NTR). Respectul sau reverența constă în două lucruri: prețuirea și temerea.

[1] Ea trebuie să hrănească o prețuire înaltă pentru el: dacă nu pentru darurile și harurile sale, cel puțin motivată de relația cu el, ca domn și cap al ei, superior ei prin rânduiala și porunca lui Dumnezeu. Da, ea trebuie să îl privească drept acela pe care Dumnezeu l-a ales în mod specific pentru ea dintre toate milioanele de bărbați din omenire: unul pe care El l-a considerat cel mai bun și mai potrivit ca să-i fie cap și călăuză.

[2] *O altă parte a reverenței este teama: nu o teamă înrobitoare și servilă, căci ar fi nepotrivită cu dragostea; ci o teamă iubitoare și respectuoasă, care se va demonstra în două lucruri, după cum urmează:*

1) În grija ei de a-i fi plăcută: ea se străduiește să își adapteze acțiunile după înclinațiile lui, cu condiția să nu fie contrare îndatoririi supreme față de Dumnezeu. „Cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să îi placă bărbatului ei” (1 Cor. 7:34). De aceea, ea se va strădui să poarte în vorbire, în gesturi și în toată purtarea ei astfel încât să fie plăcută și bună înaintea lui.

2) În bucuria ei de a-i fi plăcută și în întristarea de a-l ofensa. Este adevărat că o soție bună ar trebui să fie ca o oglindă. Și știți că o oglindă nu reflectă propria imagine, ci își primește imaginea din fața care privește înspre ea. Așa ar trebui ca o soție bună să se străduiască să își ajusteze purtarea exterioară și simțămintele interioare după soțul ei – să se bucure când el se bucură, să se întristeze când el este îndurerat și să nu se simtă bine când el este jignit. Acesta este respectul pe care soțiile îl datorează soților lor: să îi trateze onorabil având în vedere poziția lor și să se străduiască să evite și să alunge orice i-ar putea ofensa. De aceea, cele care sunt împotrivoare și certărețe și care, prin vociferări și vorbire gâlcevitoare sau prin acțiuni mofturoase și împotrivoare, îndurează și întristează inimile soților lor – ar trebui să știe că Îl

stârnesc mult pe Domnul, care le-a poruncit respect și reverență față de soți, ca aceia care Îl ilustrează pe El și ca parte din reverența și respectul care I se datorează Domnului.

3. O altă îndatorire a soției este ajutorul față de soțul ei. Este adevărat că ea trebuie să îi fie de ajutor în orice lucru. *Pentru sufletul lui*, căutând să îi crească harurile și îndemnându-l înțelept și oportun la responsabilitatea lui, cel puțin printr-o purtare sfântă și fără vină. Prin aceasta, ea ilustrează Evanghelia lui Hristos față de soțul ei, astfel încât, cu timpul, el să poată începe să prețuiască și să dorească acea evlavie cu care soția lui a fost împodobită și calificată. „Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul?” (1 Cor. 7:16), așa cum spune apostolul. *Pentru trupul lui*, bucurându-se de el și tratându-l cu blândețe. *Pentru reputația lui bun*, străduindu-se să o crească și să o ocrotească, vorbind bine de el și reducând la tăcere orice zvonuri scandaloase care ar putea fi răspândite despre el. *Pentru averea lui* (în acest aspect stă principalul ei ajutor, în care trebuie să își dea constant și zilnic silințele): dacă nu poate face nimic ca să o crească, cel puțin trebuie ca, prin prudență și moderație, să administreze tot ceea ce soțul îi încredințează. Ea nu trebuie să îi risipească averea pe lucruri deșarte și scumpe, căci orice este cheltuit sau risipit astfel este un furt. Dacă va înstrăina ceva din posesiunile soțului ei contrar consimțământului lui, fie declarat explicit, fie presupunând că și l-ar fi dat tacit, acest gest nu este diferit cu nimic de un furt... Slujba ei

adecvată este să administreze cu grijă și credincioșie treburile familiei care îi sunt încredințate. De aceea, în descrierea soției bune care ni se dă pe larg în Proverbe 31, de la versetul 10 până la sfârșit, descoperim toate acestea manifestate prin sârguința și grija ei în administrarea treburilor familiei.

4. O altă îndatorire a soției este modestia în vestimentație și purtare.

[1] **În vestimentație:** acest lucru ar trebui să se facă potrivit stării și rangului ei, nu după modă sau cu opulență, nici, la cealaltă extremă, îmbrăcându-se într-un fel învechit și ponosit. Mândria se poate manifesta în oricare dintre aceste extreme. Cea mai bună atitudine este ca ele să nu poarte veșminte ca să atragă privirile. Apostolul le dă această regulă: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3-4). La fel spune și Pavel: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase” (1 Tim. 2:9-10). Cu adevărat aceasta este cea mai bună podoabă, care le face plăcute înaintea lui Dumnezeu și prețuite de orice persoane serioase. Eu nu cred că îmbrăcămintea scumpă este interzisă în sens absolut în aceste versete, dar

interdicția trebuie interpretată prin intermediul gradului, adică să nu fie excesive sau lumești în vestimentația lor... Îngrijiți-vă nu atât să arătați cine sunteți prin hainele voastre, ci împodobiți-vă printr-un duh blând și smerit, cu sobrietate, modestie și fapte bune, care este cea mai bogată și mai frumoasă robă pe care o puteți purta.

[2] După cum trebuie să fie modestă în vestimentație, așa trebuie să fie și în purtare. Privirea, gesturile și vorbirea ei trebuie să fie toate potrivite pentru a ilustra pacea și blândețea interioară. De aceea, femeile imperioase, gălăgioase și nestăpânite, care scuiă patimă și venin la orice cuvânt, sunt un chin și un necaz pentru ele însele și pentru soții lor. „O nevestă gâlcevitore”, spune Solomon, „este ca o streășină de pe care picură într-una” (Prov. 19:13). Și o astfel de picurare îi mănâncă și îi agită inima soțului, chiar dacă ar fi de piatră.

Iată, așadar, care sunt îndatoririle soției.

Fragment din “An Exposition of the Ten Commandments”
 în *The Works of Ezekiel Hopkins*, Vol. 1 (Philadelphia:
 The Leighton Publications, 1868), 464-470.

* * *

Ezekiel Hopkins (1634-1690): predicator și autor anglican; s-a născut la Sandford, Crediton, Devonshire, Marea Britanie.

* * *

Soția este chemată să își respecte soțul și să i se supună în toate lucrurile. Aceasta este exact atitudinea care se cere de la noi față de Cel care S-a logodit cu noi. Voia Lui să fie voia noastră. Dorința Lui să fie legea noastră. Haideți să nu fie nevoie să fim împinși de la spate la slujire, ci să spunem, „Dragostea ne face să avem picioarele dornice la ascultare imediată”. – *Charles H. Spurgeon*

SUPUNERE, PURTARE CURATĂ ȘI PODOABE INTERIOARE

John Brown (1784-1858)

Responsabilitățile soțiilor sunt statuate și subliniate în primele 6 versete din 1 Petru 3: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta de Avraam și-l numea domnul ei. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva”.

1. Prima îndatorire a soțiilor creștine menționată de apostol este supunerea. „Fiți supuse bărbaților voștri”. Apostolul Pavel subliniază aceeași responsabilitate în termeni asemănători: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului” (Efes. 5:22); „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul” (Col. 3:18); și îi poruncește lui Tit ca, predicând „lucrurile care se potrivesc

cu învățătura sănătoasă” (Tit 2:1)..., să spună ca „femeile în vârstă... să le învețe pe femeile mai tinere să fie supuse bărbaților lor” (v. 3-5). Eu cred că, în relația de căsnicie, chestiunile sunt gestionate cel mai bine când există cât mai puțină accentuare vizibilă a superiorității sau a rolurilor din partea soțului, ci acolo cei doi se supun „unul altuia în frica lui Hristos” (Efes. 5:21). Cu toate acestea, nu încapă nicio îndoială că Dumnezeu – ca Dumnezeuul naturii și el revelației – a indicat clar că autoritatea în familie este investită în bărbat. Iată afirmațiile clare Scripturii: „întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva” (1 Tim. 2:13). „Nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11:8-9). „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2:18). „Bărbatul... este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului” (1 Cor. 11:7). Soțul era lider chiar și în starea de inocență, iar după apariția păcatului, despre care apostolul vorbește astfel, „nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1 Tim. 2:14), voia divină a fost declarată în felul următor: „Femeii i-a zis: „... dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen. 3:16).

Această rânduială este în acord complet cu rațiunea sănătoasă și cu înțelepciunea naturală. „În nicio comunitate, într-o măsură mai mică sau mai mare, nu poate exista fericire

fără pace, nici pace fără ordine, nici ordine fără subordonare și nici subordonare fără supunere. Dispute perpetue s-ar produce dacă am avea egalitate sau o autoritate contestată”.¹ Pentru a asigura avantajele societății în toate formele ei, trebuie instituită autoritatea și trebuie încurajată supunerea. Într-un astfel de caz, singura întrebare este: Unde trebuie plasată autoritatea? În cazul familiei, se pare că există un singur răspuns la această întrebare.

Aria de cuprindere a supunerii soției este largă, dar în niciun caz nelimitată. Supunerea ei este în *Domnul*, ca a unei femei creștine ce își cunoaște responsabilitățile față de singurul Stăpân din Cer. „Autoritatea Lui este prima și cea care impune cerințe mai înainte de orice”, așa cum spunea Leighton, „iar toate celelalte forme de autoritate izvorăsc și își capătă privilegiile de la El, așa că ascultarea față de El trebuie să fie supremă și absolută în toți”.² În plus, „supunerea soției nu este ca a robilor față de stăpânul lor, a supușilor față de suveranul lor sau a copiilor față de tatăl lor. Este o supunere care are în ea mai multă egalitate, pentru că ea comportă ideea unui ajutor, a unui tovarăș, a unui prieten, izvorând la început din alegere și fiind acceptată ca adecvată și avantajoasă”. S-a remarcat pe bună dreptate că „amărăciunea din această supunere izvorăște din corupția naturii din

---

¹ William Jay (1769-1853), *The Mutual Duties of Husbands and Wives* (London: C. Whittingham, 1801), 11.

² Robert Leighton (1611-1684), *A Practical Commentary upon the First Epistle General of Peter* (Philadelphia: Presbyterian Board of Publications, 1864), 6.

amândoi, în soție, manifestându-se ca o dorință coruptă de a dicta sau cel puțin de a manifesta nemulțumire față de obligația de ascultare, iar atitudinea aceasta poate fi stârnită de neorânduiala, imprudența și asprimea felului în care bărbatul își folosește autoritatea. Dar într-o creștină, conștientizarea poruncii divine va fi sursa ascultării și motivul care va îndepărta toate dificultățile, atunci când soția își ia rolul în serios. Acesta este locul pe care mâna lui Dumnezeu l-a rânduit pentru soții, astfel că ele nu trebuie să fie dispuse să încalce rânduiala lui Dumnezeu. Din respect și dragoste față de El, ea poate suporta multă nepotrivire într-un soț și să transforme supunerea ei trădătoare într-o jertfă adusă lui Dumnezeu. „Doamne, aduc acest lucru înaintea Ta și voi suporta cu smerenie de dragul Tău”.³

Este un lucru fericit când puritatea personală a soțului face ca supunerea soției să vină natural. Dar o femeie creștină, chiar și atunci când soțul ei nu este atât de înțelept sau rațional în pretențiile și purtarea lui, așa cum și-ar dori ea, prin providența lui Dumnezeu, își asumă rolul în care Dumnezeu a așezat-o și porunca lui Dumnezeu de a i se supune. De aceea, ea este supusă autorității în căsnicie, nu doar motivată de „frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului” (Rom. 13:5). O astfel de purtare este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu și, în general, atrage după sine dovezile aprobării Lui.

---

³ Leighton, 7.

Trăind o astfel de viață, multe femei au fost respectate și recunoscute, în timp ce altele, care au acționat diferit, n-au fost niciodată respectate, nici considerate înțelepte. Multe familii au fost astfel scena ordinii și a păcii, unde altfel n-ar fi domnit decât confuzia și orice faptă rea. În plus, este o regulă generală că soția supusă își vede cel mai mult visele împlinite.

2. A doua îndatorire a soțiilor creștine menționată de apostol este „purtarea curată, cu temere”. Termenii folosiți aici și în Scriptură în general, nu se referă la discuțiile reciproce sau la comunicarea obișnuită din familie, ci la purtarea obișnuită sau maniera de viață. Purtarea curată înseamnă mai mult decât abținerea de la viciile grosolane sau de la încălcarea directă a poruncii a șaptea – o rupere reală a legământului căsniciei. Evident că astfel de lucruri nici măcar nu trebuie pomenite printre creștini. Mai degrabă aici se face referire la evitarea oricărui lucru care are chiar și înfățișarea unei înclinații către plăceri ilegite sau a unei manifestări sentimentale inconsecventă cu acea curăție a minții și a inimii pe care legea creștină o cere. Există, așa cum s-a observat pe bună dreptate, o îndrăzneală a feței, un curaj sfidător în privire, o ușurătate în vorbire, o libertate în maniere, un fel nepotrivit de comportament, un aer provocator, lucruri foarte nepotrivite decorului sacru care ar trebui să caracterizeze o femeie creștină. Purtarea femeii creștine ar trebui să fie de așa manieră încât să le uimească pe cele lumești și să le țină la distanță. Limbajul ei ar trebui să fie lipsit

de toate acele vorbe nebunești și nestăpânite, care nu sunt potrivite caracterului și pretenției lor de femei sfinte. „Sfiala, înfrânarea emoțiilor, fuga insistentă de a atrage atenția către sine, senzația care vine din alăturarea inocenței și a sentimentului pericolului, prudența care o ține departe de limitele libertății, vigilența instinctuală care vede pericolul de departe, vegherea care nu-i permite niciodată vrăjmașului să se apropie prea mult, chiar și doar ca să exploreze ispitirea”⁴ – toate acestea sunt incluse în purtarea curată, lucruri pe care femeile evlavioase le înțeleg mult mai bine decât ar putea cineva să le descrie.

Această „purtare curată” trebuie însoțită de „teamă”. Unii susțin că temerea la care se face referire aici este în relație cu soții lor, alții că ar fi acea timiditate de care am vorbit mai devreme. Eu cred mai degrabă că aici, ca în versetul 18 din capitolul precedent, „temerea” este față de Dumnezeu, reverența față de autoritatea divină, frica de a nu stârni dezgustul lui Dumnezeu. Curăția lor, ca toate virtuțile, trebuie să aibă o natură religioasă, să fie bazată pe credință, să fie susținută și hrănită de acele principii de viață care izvorăsc natural din credința în adevăr, având în vedere caracterul lui Dumnezeu. Religia adevărată este marele instrument al siguranței tuturor virtuților, și era important ca aceste soții creștine, ce aveau bărbați necredincioși, să își arate clar purtarea curată, purtare pe care soții lor nu puteau decât să o

---

⁴ William Jay, *Mutual Duties*, 14.

aprecieze, știind că era rezultatul religiei pe care ei o respingeau sau față de care se împotriveau.

3. Împodobirea soțiilor cu ornamente interioare. A treia îndatorire a soțiilor creștine se referă la maniera în care ele se împodobesc: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Plăcerea împodobirii ține de specia umană, însă ea se manifestă cu totul special în cazul femeilor. Autorul inspirat spune că este foarte improbabil ca „fata să uite podoabele, sau mireasa brâul” (Ier. 2:32). În sine, nu este nimic greșit în acest principiu. Împodobirea servește unor scopuri importante. Absența ei este considerată un serios regres. O femeie neglijentă este neplăcută, intolerabil de respingătoare, iar creștinismul nu se războiește cu niciunul dintre principiile naturale ale omului, ci cu abuzul lor. Obiectivul lui nu este să le distrugă total, ci să le călăuzească, să le altoiască, pentru a le face să producă roade bune. Așa stau lucrurile și în cazul plăcerii de a se împodobi, lucru care este natural pentru femei. Apostolul ne oferă câteva sfaturi spre călăuzirea și reglementarea acestui principiu. Ambele au conotații deopotrivă negative și pozitive. Le vom analiza pe rând.

Primul sfat este aceasta: „podoaba să nu fie...”, vorbindu-le soțiilor creștine, iar remarca este aplicabilă femeii-

lor creștine în general – „podoaba să nu fie...” acea împodobire exterioară prin împletirea părului sau prin purtarea de aur ori de haine scumpe. Unii au considerat aceste cuvinte și exprimarea corespunzătoare din prima epistolă către Timotei – „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe” (1 Tim. 2:9) - ca pe o interdicție absolută adresată femeilor creștine de a-și aranja părul, de a purta ornamente din aur, argint sau pietre prețioase, sau de a îmbrăca orice haine care nu sunt simple și neîmpodobite. Eu cred că femeile creștine pot foarte ușor să cadă în interpretări mai periculoase ale Scripturii decât aceasta, căci n-am nicio îndoială că aceasta este o interpretare greșită. Cuvintele care ne stau înaintea nu conțin o interdicție a oricărei împodobiri, ci ele sunt o afirmație care ne învață că aceste ornamente nu puteau să se compare nicio clipă cu cele superioare. Expresia „milă voiesc, nu jertfă” (Matei 9:13, 12:17) are sensul de „Eu prefer îndurarea înaintea jertfei”. Iar pasajul de dinaintea noastră are sensul următor: „Eu acord mult mai multă atenție împodobirii minților și inimilor voastre cu harul și virtuțile creștine, decât împodobirii trupurilor voastre cu pietre prețioase și cu haine strălucitoare”.

În același timp, nu am nicio îndoială că aceste cuvinte vor să sugereze anumite sfaturi importante legate de principiile după care femeile creștine ar trebui să se ghideze în

vestimentație și în împodobirea lor. Femeile creștine ar trebui să evite cu atenție orice lucru care creează aparența lipsei de modestie sau a superficialității. În vremea apostolului, femeile stricate și nesupuse se deosebeau prin atenția lor deosebită față de podoaba exterioară. Prin contrast, femeile creștine trebuie să se împodobească cu o vestimentație modestă. Este foarte nepotrivit ca o femeie ce se pretinde evlavioasă să se îmbrace ca o femeie din lume, ca „o curvă” (Prov. 7:10). Nicio modă nu poate să justifice o astfel de vestimentație.

Femeile creștine trebuie să evite de asemenea cheltuielile extravagante cu vestimentația. Este un lucru rău când ele aspiră și se complac în bogăția hainelor și a ornamentelor, lucru nepotrivit stării lor în viață și care împiedică dărnicia creștină în special în direcția îmbrăcării celor săraci.

„Astfel de cheltuieli excesive”, spunea bunul arhiepiscop, „hrănesc și întăresc mândria inimii, și îi fură pe săraci de ajutorul de care au nevoie, lucru care este înaintea lui Dumnezeu ca o datorie care li se cuvine. De asemenea, ai avea o mângâiere mult mai mare pe patul morții amintindu-ți că, în viața ta, în loc să te împopoțonezi cu haine scumpe, l-ai îmbrăcat pe cel gol și că te-ai lipsit întrucâtva de lucruri de lux în viață ca să acoperi nevoile săracilor. Cu mult mai dulce va fi atunci să îți amintești de aceste lucruri, decât să îți aduci aminte că ți-ai hrănit mândria prin tot

felul de cheltuieli excesive și inutile, în timp ce ai cârțit când a fost să îi dai un bănuț săracului”.⁵

Există un alt indiciu că este nevoie de un astfel de îndemn. Vestimentația n-ar trebui să ocupe niciodată o proporție exagerată în atenția și timpul soțiilor creștine. Apostolul sugerează că acesta trebuie să fie un lucru bine stăpânit. Nicio femeie creștină nu va tolera ca împodobirea trupului ei să fie principala preocupare sau plăcere. Ea nu se va face responsabilă înaintea judecății lui Dumnezeu pentru cheltuirea orelor, zilelor, săptămânilor și lunilor dintr-o viață lungă, care ar fi putut și ar fi trebuit folosite astfel, în chip mai vrednic, într-o manieră mai potrivită ființelor raționale, responsabile și nemuritoare.

Ascultați din nou ce spune bunul arhiepiscop: „A avea mintea preocupată și îndreptată excesiv către astfel de lucruri este ceva atât de copilăresc și prostesc încât, dacă majoritatea nu l-ar regăsi în ele însele, s-ar minuna de câte femei se comportă întotdeauna copilăresc, și totuși aceasta este o boală de care puține scapă. Este un lucru ciudat că bărbați și femei atât de săraci au ajuns cuprinși de o astfel de deșertăciune și să se creadă cineva pe baza înfățișării și a trăsăturilor exterioare, gândindu-se că, dacă sunt bine îmbrăcați, ar fi niște oameni deosebiți. Mințile ușurate și goale sunt ca lucrurile umflate forțat, care se sparg și se revarsă

---

⁵ Leighton, 352.

peste tot, dar ele însele nu percep că sunt foarte amăgite. Trist este că și cei care au descoperit acest lucru și sunt dezgustați de propriile nebunii încă le vânează și umblă după ele zdrobindu-și și mai tare inimile și făcându-se tot mai mult de răs prin astfel de preocupări excesive. Sufletul care s-a abătut de la calea lui Dumnezeu și-a pierdut valoarea și frumusețea autentică, astfel că se coboară ticălos către astfel de lucruri deșarte, slujind trupului, făcându-se părtaș lucrurilor nevrednice precum ornamentele deșarte exterioare, în timp ce a uitat de Dumnezeu și nu Îl caută, neștiind că doar El este frumusețea și podoaba sufletului, și că ceea ce îmbogățește cu adevărat sunt Duhul Lui și harurile Sale”.⁶

Acest lucru duce natural la îndemnul următor al apostolului pe tema podoabelor: „Podoaba voastră.. să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Sensul general de aici este suficient de clar. Totuși, există o oarecare dificultate în înțelegerea construcției pasajului... Desigur, sensul precis variază în funcție de felul cum asamblăm cuvintele. Unii le-ar conecta astfel: „Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor; ci să fie omul ascuns al inimii” – făptura cea nouă, „omul lăuntric”, caracterul sfânt care izvorăște din credința adevărată – „care este incoruptibil”, nu ca aurul și pietrele prețioase puse pe un

---

⁶ Leighton, 353.

trup care se degradează, ci ca acela care moștenește gândirea incoruptibilă, „curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Alții ar înțelege lucrurile astfel: „Omul ascuns al inimii, prin contrast cu cel exterior, al trupului, să fie împodobit cu ornamentul incoruptibil al unui duh blând și smerit, prin contrast cu podoabele pieritoare de aur și haine – primul ornament având un mare preț înaintea lui Dumnezeu, prin contrast cu prețul pe care oamenii îl atribuie ornamentelor exterioare”. Eu cred că o construcție asemănătoare acesteia de pe urmă redă cel mai precis gândul apostolului, pe care vreau acum să mă străduiesc să îl ilustrez pe scurt.

„Omul ascuns al inimii” este inima, omul interior. Inima, în sensul figurativ obișnuit, este mintea omului ca punctul central al intelectului și dorinței, sufletul lui. Femeile creștine, ba chiar toți creștinii, bărbați sau femei deopotrivă, ar trebui să se preocupe cel mai mult de binele și împodobirea omului interior, a sufletului, nu a omului exterior, anume trupul. Iar ornamentele cu care el trebuie împodobit se potrivesc naturii lui, anume că trebuie să fie nepieritoare. Sufletul este nemuritor și indestructibil, astfel că așa trebuie să fie și podoabele lui. Podoabele potrivite pentru suflet sunt adevărul, sfințenia, cunoașterea lui Hristos, credința, nădejdea, dragostea, bucuria, smerenia și toate celelalte daruri și haruri ale Duhului, precum înțelepciunea, prudența, tăria și

blândețea; acestea sunt pietrele prețioase cu care trebuie împodobit omul lăuntric. Omul exterior este pieritor. El este țărână și în țărână se va întoarce. Oricât de impunător și puternic ar fi, oricât de plăcut și înfrumusețat, el se va transforma la vremea lui într-o masă putredă, un schelet fără viață, un morman de oase, o mână de praf, nemaideosebindu-se de pământul din jurul lui. Toate podoabele lui sunt, ca și el, pieritoare. Molia și viermele distrug cele mai alese haine; argintul și aurul sunt lucruri pieritoare. Chiar dacă este încercat în foc, aurul piere. Dar nici timpul și nici veșnicia nu vor putea distruge sufletul și podoabele lui potrivite. Sufletul este nemuritor, astfel că ornamentele pieritoare nu se potrivesc să îl îmbrace. Dacă sufletul este veșnic, așa trebuie să fie și podoabele lui.

Trebuie să observăm în special una dintre aceste podoabe nepieritoare, pe care femeile creștine au datoria să se îngrijească să o aibă: „curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit”. Nimic nu împodobește mai frumos o soție creștină cum o face un duh blând și liniștit. Nimic nu arată mai diform cum este opusul lui, anume un duh nemulțumit, agitat, capricios și dominator. Chiar dacă este dezgustător în oricine, nicăieri nu este mai dezagreabil ca într-o femeie, și nicio astfel de femeie nu este atât de neplăcută ca o soție. Iată ce spunea Solomon: „O streășină, care picură necurmat într-o zi de ploaie, și o nevastă gâlcevitoare sunt totuna. Cine o oprește, parcă oprește vântul, și parcă ține untdelemnul în

mâna dreaptă” (Prov. 27:15-16). „Mai bine să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o nevastă gălcevitore într-o casă mare” (Prov. 21:9). „Mai bine să locuiești într-un pământ pustiu, decât cu o nevastă gălcevitore și supărăcioasă” (Prov. 21:19).

Pe de altă parte, cât de frumoasă este femeia creștină care, în ciuda mulțimii și a incertitudinilor nesfârșite ale treburilor vieții de zi cu zi din familie, își păstrează un temperament liniștit și își ține sufletul în frâu prin răbdarea creștină. Vedem o imagine plăcută a unei soții creștine când este ilustrată ca aceea „care poate să simtă realitatea, dar să își înfrâneze pornirile; care poate merge înaintea cu calm, neștiind cum să insiste să i se facă pe plac; care se poate supune și se poate adapta oricărei situații; care nu este ușor de stârnit, ci ușor de convins; care este înclinată mai degrabă să îndure decât să se plângă; care mai degrabă poate suferi în tăcere decât să îi tulbure pe alții cu durerea ei”.⁷

Această podoabă, alături de toate celelalte care o însoțesc, este „de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Una dintre cauzele pentru care multe femei sunt atât de atrase de haine și podoabe scumpe este că ele vor să fie admirate de alți oameni. Dar de cine ar trebui să caute să fie admirate? De puțină valoare este să fie admirate de bărbați, și mai ales să fie atrăgătoare pentru cei mai neînțelepți și mai ticăloși dintre

---

⁷ William Jay, *Thoughts on Marriage* (Boston: James Loring, 1833), 75.

ei. Dar această podoabă a omului ascuns este „de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Doar El are înțelepciunea ca să o admire. Da, „El se uită către omul zdrobit și smerit, El locuiește cu un astfel de om”. Iar aprobarea Lui este de o valoare mai mare decât a tuturor celorlalte ființe din univers. Nu este acceptată cea care se laudă pe sine, nici cea pe care oamenii o laudă, ci cea pe care Dumnezeu o laudă. Asemenea credinței, duhul blând și liniștit va avea parte de „laudă, slavă și cinste, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1:7). În acea zi, omul care, cu geniul, educația și ambiția lui, a avut succes uimind popoare întregi și ale cărui laude au fost celebrate secole la rând și în toată lumea, dar care n-a căpătat niciodată cinstea care vine de sus, pentru că n-a căutat-o, va fi plin de rușine și acoperit de dispreț, în timp ce femeia cu un duh blând și liniștit, care, în izolarea vieții foarte smerite de familie, și-a făcut conștiincios lucrul și a suportat cu răbdare diferitele încercări din sfera ei smerită, din dragoste și prețuire pentru autoritatea lui Dumnezeu și prin influența constrângătoare a dragostei Fiului Lui, va fi văzută ca „glorioasă în sufletul ei”, una pe care Împăratul împăraților va fi desfătat să o cinstească și căreia îi va spune, în prezența oamenilor și a îngerilor strânși laolaltă: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpânului tău” (Matei 25:21).

* * *

Fragment din *Expository Discourses on the First Epistle of the Apostle Peter* (Edinburgh: William Oliphant & Co, 1866), 191-240.

* * *

John Brown (1784–1858): predicator și teolog scoțian; s-a născut la Whitburn, Linlithgowshire, Scoția.

RESPECT ȘI SUPUNERE

George Swinnock (1627-1673)

Putem observa că, ori de câte ori menționează responsabilitățile soților și ale soțiilor, Duhul Sfânt prezintă mai întâi responsabilitatea soției, ca în pasajele din Efeseni 5:22; Coloseni 3:18; 1 Petru 3:1-3, lucru pe care Davenant îl explică în primul rând prin aceea că responsabilitatea soției este cea mai dificilă. Afecțiunea sau dragostea, care constituie principala îndatorire a soțului, este ceva plăcut, dar supunerea sau ascultarea, principala responsabilitate a soției, este grea. Supunerea este atât de contrară firii, încât multe soții, asemenea unor viței neîmblânziți, lovesc și pufnesc de parcă li s-ar fi pus un jug pe gât, chiar dacă, pe cât responsabilitatea lor este mai dificilă, pe atât lauda lor va fi mai mare dacă o împlinesc conștiincios. În al doilea rând, Davenant spune că dragostea soțului depinde foarte mult de supunerea soției. Femeile nu se pot aștepta rațional ca soții lor să le iubească dacă ele nu îi ascultă. O soție ascultătoare este cea mai plăcută femeie din lume, ceea ce îi face un nume bun soțului ei.¹

Dacă Dumnezeu te-a chemat la o astfel de relație, fă din Cuvântul Lui regula ta și din sfințenia Lui preocuparea ta: „Dezmierdările sunt înșelătoare și frumusețea este deșartă,

---

¹ John Davenant (1572-1641), *An Exposition of the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Vol II (London: Hamilton, Adams, & Co., 1832), 151-152.

dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată” (Prov. 31:30). Frumusețea interioară este cu adevărat vrednică de admirație: „va fi lăudată”. O soție plăcută este o laudă pentru sine și o cunună pentru bărbatul ei, o podoabă aleasă pentru soțul ei (Prov. 12:4). Atât sfințenia ei cât și soțul ei o vor lăuda.

1. Sfințenia ei: „faptele ei s-o laude la porțile cetății” (Prov. 31:31). Când altele nu au decât petele negre ale păcatului pe care le prezintă înaintea altora, mândria se folosește de acestea ca de un lanț, iar ateismul le acoperă ca o haină. Dar pentru o femeie credincioasă, harul este gloria ei și evlavia este frumusețea ei. Religia le zidește ca pe un monument vrednic de cinste, pe care nici vârsta și nici Iadul nu îl pot distruge. Cât de lăudate sunt multele femei din Scriptură pentru credința lor! „Multe femei de frunte au crezut” (F.A. 17:4). Când apostolii s-au dovedit lași, multe femei L-au urmat pe Hristos până la crucea Lui, iar Duhul Sfânt relatează acest lucru spre lauda lor veșnică: „Acolo erau și multe femei” (Matei 27:55). Femeile au fost mai adesea lăudate decât bărbații. Vasele mai slabe au ținut în ele cele mai fierbinți focuri. În zilele reginei Maria,² unele femei au fost martiri deosebiți. Chiar dacă filozofii ne spun că femeia este o „aberație a naturii” și mulți o tratează ca și cum n-ar avea nicio valoare, totuși Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, îi acordă demnitate, vorbind despre ea ca fiind făcută din aceleași părți esențiale

---

² zilele reginei Maria – Maria a Angliei (1553-58), cunoscută ca „Maria Sângeroasa” pentru că a ordonat arderea pe rug a peste 280 protestanți în cei cinci ani de domnie.

și capabilă de aceleași virtuți cerești ca bărbatul. Cât de deosebit o laudă Dumnezeu când este sfântă! Orice ar spune cineva, după natura umană a lui Hristos, femeia ocupă cel mai mare loc dintre toate făpturile de sub Cer.

2. Soțul ei o va lauda. O soție credincioasă îi aduce împlinire unui soț bun și îl reduce la tăcere pe cel rău: „Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude” (Prov. 31:28)...

Responsabilitățile principale ale soției sunt acestea: în primul rând, cinstirea persoanei soțului ei... Alături de soț, femeia strălucește în casa ei mai mult decât toate stelele de pe cer. Dar Dumnezeu a rânduit ca ea să se supună soțului ei și să fie gata să îl respecte. Când s-a apropiat de Isaac, Rebeca „și-a luat mahrama și s-a acoperit” (Gen. 24:65) ca dovadă a supunerii față de soțul ei... Această acoperire a feței este o dovadă a respectului deosebit, lucru pe care îl vedem și la Ilie care, atunci când Dumnezeu S-a apropiat și i-a vorbit pe muntele Horeb, și-a acoperit fața (1 Împ. 19:13)...

Acest respect trebuie să fie interior, în dorințele ei. Ea trebuie să îl iubească asemenea unui egal și să îl respecte profund ca pe un cap. Respectul ei nu trebuie să fie ca acela al unui servitor față de stăpânul lui, nici ca al unui copil față de tatăl său. Respectul soției față de soț diferă de cel servil tocmai prin faptul că slujitorul se teme de nua, nu de persoană, pe când soția respectă persoana, fără să se teamă de

nuia. Față de a doua situație, respectul soției față de soț diferă în grad, având în vedere nivelul de autoritate. Întrucât diferența dintre copil și tată este mult mai mare, respectul lui trebuie să fie proporțional. Dar respectul soției trebuie să fie ca respectul Bisericii față de Hristos, constând din recunoașterea superiorității Lui asupra ei, din înfrânare de la orice lucru care L-ar putea mâhni, și dintr-o groază față de orice L-ar putea jigni. Când rațiunea acceptă autoritatea soțului, voința se hotărăște să o aplice în toate acțiunile ei, iar inima se ferește cu groază să renunțe la acest principiu de viață. Apoi se spune că ea îl respectă fără să i se spună mai înainte să facă acest lucru. Scriindu-le soțiilor, apostolul Petru le transmite dorința de a le vedea trăind așa încât soții lor necredincioși să poată fi câștigați: „când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere” (1 Petru 3:2). O soție respectuoasă poate să îl conducă la credință pe soțul ei. Capul poate să beneficieze mult de pe urma dispoziției trupului.³ Respectul din soție poate fi instrumentul prin care Dumnezeu să lucreze credința în soțul ei. A existat o femeie faimoasă – sau mai degrabă infamă – în lume pentru absența acestui respect, dar cititorul poate observa rodul trist al atitudinii ei. Mical, soția lui David, l-a disprețuit în inima ei. Aici a fost greșeala ei: în loc să îl respecte ca pe capul ei, ea l-a disprețuit în inimă, și asta pentru sfințenia lui (1 Cron. 15:29).

---

³ Sensul este că soțul (capul) va beneficia de pe urma exprimării respectului evlavios din partea soției (trupul).

Dar observați și rezultatul: „Și Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în ziua morții ei” (2 Sam. 6:23). Dumnezeu are pânțe sterpe pentru astfel de femei sfidătoare și lipsite de respect. Dacă ea își înalță capul, Dumnezeu îi va lovi trupul. În acele vremuri, femeile infertile erau considerate vrednice de batjocură. Când Elisabeta a avut un copil, ea a triumfat: „Iată ce mi-a făcut Domnul, când Și-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocară dintre oameni” (Luca 1:25). Întrucât David a fost disprețuit în ochii lui Mical, Dumnezeu a făcut-o să fie disprețuită în ochii tuturor. Apoi este remarcabil că, întrucât n-a avut copii pe cale naturală, Mical a fost nevoită să adopte dintre copiii lui Merab, sora ei, dar Dumnezeu a pedepsit-o și în ei, căci au ajuns spânzurați. Stearpa Mical are multe uce-nice care își disprețuiesc soții, dar astfel de femei trebuie să se știe că va veni o zi când vor avea de înfruntat mânia lui Dumnezeu. Chiar dacă nu se tem și nu își respectă soții muritori, vor descoperi că „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (2 Sam. 6:23; 21:8-9; Evrei 10:31).

Acest respect trebuie manifestat și în exterior, prin vorbire și acțiuni. Sara îl numea *domn* pe Avraam (1 Petru 3:6), și asta nu ca să-l flateze, ci recunoscându-i autoritatea. Ea nu era cinică, nici batjocoritoare, ci gata să-și recunoască locul. Izabela și Sefora sunt ambele criticate în Sfânta Scriptură pentru atitudinea lor sfidătoare și pentru limbajul păcătos față de soții lor (1 Împ. 21:7; Exod 4:25). Dacă o femeie îi replică ceva soțului ei, ea trebuie să facă acest lucru cu smerenie. Dacă îl

sfătuieste, trebuie să îl sfătuiască cu blândețe. Dacă îl muștră, trebuie să îl muștre cu umilință. Dacă vorbește *despre* el, trebuie să vorbească respectuos. Dacă *îi* vorbește, trebuie să îi vorbească respectuos. Până și poziția corpului ei ar trebui să vorbească în toate ocaziile de atitudinea ei respectuoasă față de soț. Greșeala unor soții este că, lipsindu-le respectul, refuză să le vorbească pe nume soților lor, folosind modalități indirecte și degradante de a-i descrie, cum ar fi „omul ăsta”, „individul ăsta” sau chiar „nebulul ăsta”, ca Saul, care l-a batjocorit pe David numindu-l „fiul lui Isai” (1 Sam. 22:9, 13), și la fel cum evreii l-au numit în dispreț pe Hristos, „fiul tâmplarului” (Matei 13:55).

Femeia este numită „slava bărbatului” (1 Cor. 11:7) pentru că este o cinste înaltă pentru el ca o ființă atât de deosebită precum femeia să i se supună. De aceea, cu siguranță că soțiile care refuză să manifeste acest respect sunt rușinea și dezgustul soților lor. Când o soție hrănește gânduri disprețuitoare față de soțul ei, această buruiănă rea îi va împânzi cuvintele și faptele așa încât niciun lucru bun nu va crește de acolo. Este un lucru trist când soția, în loc să își respecte soțul, răcnește întotdeauna la el și se răzvrățește față de el. Există soții mai rele decât câinii lor, căci chiar dacă acei câini latră la străini, ei nu latră la stăpânul lor; dar aceste femei nu își scutesc soții – pe stăpânii casei, de patimile lor murdare și blestemate. Până și diavolii respectă o oarecare ordine între ei, căci vor recunoaște întotdeauna

că au un prinț, un superior între ei, însă aceste neveste nu vor recunoaște pe nimeni în autoritate asupra lor, ci vor să stăpânească peste întreaga casă și fac ca întreaga atmosferă să fie fierbinte pentru soții lor. Un șarpe ar fi un tovarăș atât de bun pentru o astfel de soție, dar șarpele, dacă ucide, el ucide dintr-o dată, pe când o nevestă de felul acesta îl face pe soțul ei să moară puțin câte puțin, întreaga lui viață nefiind altceva decât o moarte lentă. Îi mulțumesc Dumnezeuului meu că n-am gustat niciodată din astfel de ierburi amare, dar îmi este milă din străfundul inimii de anumiți bărbați, ale căror trupuri au fost zdrobite atât de ticălos de astfel de neveste, încât cu greu îți vine să crezi că este posibil așa ceva altundeva decât în Iad. Te gândești întotdeauna dacă nu cumva limbile unor astfel de femei sunt ca dinții ascuțiți ai viperei. Situația soților lor nu este niciodată mai bună ca a animalelor din gospodărie, și ar fi fost mai bine dacă astfel de rele din casa lor, astfel de monștri ai naturii și astfel de plăgi pentru familie ar fi fost izolate undeva până ce ar fi învățat să vorbească mai civilizată...

Numele date soțului în Scriptură vorbesc deopotrivă despre superioritatea lui și despre supunerea soției. El este numit *domnul* ei (1 Petru 3:6), *stăpânul* ei (Est. 1:17), *bărbatul tinereții* ei (Prov. 2:17), *capul* ei (1 Cor. 11:3). Care sunt motivele care susțin acest respect?

1. Pentru că femeia a fost făcută *după* bărbat. De aceea, ea nu trebuie să o ia înaintea bărbatului. Cel care a

fost primul în acest sens nu trebuie să fie ultimul, nici cel care a fost ultimul să fie primul. „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva” (1 Tim. 2:13).

2. Pentru că femeia a fost făcută *din* bărbat. „În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat” (1 Cor. 11:8). Ea este o mlădiță crescută din el ca rădăcină a ei și, sub rânduiala lui Dumnezeu, și-a primit originea și ființa din el. Efectul este întotdeauna mai inferior cauzei.

3. Pentru că femeia a fost făcută *pentru* bărbat. „Nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11:9). Este rațional ca acela care slujește vreunui scop să fie inferior scopului căruia îi slujește.

4. Pentru că femeia a fost prima care a păcătuit (Gen. 3:16; 1 Tim. 2:14). Păcatul aduce rușine; de aceea, ea a fost prima care a păcătuit, astfel că nu trebuie să se aștepte să fie prima în cinste. Întrucât Adam a păcătuit fiind condus de ea, este potrivit ca ea să fie sub autoritatea lui.

5. Pentru că bărbatul este capul femeii (Efes 5:23). Membrele se supun capului, fără să se răzvrătească sau să negocieze. Această responsabilitate este deopotrivă naturală și necesară.

6. Pentru că bărbatul este chipul și slava lui Dumnezeu (1 Cor. 11:7). În bărbat există o asemănare în ce privește domnia și autoritatea lui Dumnezeu, ca Stăpân al lumii. Femeia este și ea chipul și slava lui Dumnezeu, potrivit

creației ei originale, căci ea a fost făcută sfântă și fericită la fel ca bărbatul. Dar acest lucru nu este potrivit relației ei *personale* cu soțul ei; în ce privește autoritatea, privilegiul bărbatului, el este slava și prerogativul lui Dumnezeu, nu supunerea, care este îndatorirea femeii.

7. Pentru că Dumnezeu i-a dat bărbatului rolul de lider asupra soției lui. „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen 3:15). Dacă ai vreo frică de Dumnezeu, știi că te vei teme de soțul tău; felul în care îi vei vorbi și vei vorbi despre el va fi caracterizat de respect. Atitudinea ta nu va fi acră și tristă, nici încruntată și înfumurată, ci va arăta că ești îmbrăcată în haina blândeții. În ascultarea de cerințele lui legitime, lucrarea ta nu este să te plângi, ci să te supui; ascultarea va izvorî natural din respect și va fi cea mai bună mărturie a lui. Multe femei se fac observate prin chestionarea și nesupunerea față de autoritatea soților lor, dar puține vor fi cunoscute pentru ascultarea de dorințele legitime ale soților lor... Dar femeile sfinte, precum Dorca, vor fi pline de fapte bune și își vor cunoaște rolul pe care Dumnezeu li l-a dat. Cât de infamă este acea familie unde soția stăpânește peste casă, ca Izabela, în timp ce soțul, asemenea lui Ahab, o lasă să facă tot ce vrea! Dacă luna își primește lumina de la soare și soția cinstea de la soț, este de așteptat ca, într-o casă în care femeia stăpânește, să vedem o eclipsă a cinstei... „Nevestelor”, spune apostolul, „fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul

nevastei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile” (Efes. 5:22-24). În aceste cuvinte, Duhul lui Dumnezeu le dă femeilor,

În primul rând, o poruncă ce le cheamă la supunere: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri”. Cuvântul *supuneți-vă* are sensul unei... supuneri ordonate a soției față de autoritatea soțului ei. O soție poruncitoare răstoarnă ordinea naturii și rânduiala Creatorului. O soție este creată ca ajutor pentru bărbat, nu ca să fie capul bărbatului. Legea lui Ahașveroș era scrisă pe tablele acelor inimi păgâne astfel ca fiecare bărbat să aibă autoritate în casa lui (Est. 1:22).

În al doilea rând, un izvor al acestei supuneri: „ca Domnului”. Ascultarea de soțul ei trebuie să provină dintr-o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. Nu va fi o scuză suficientă ca ea să spună, „el nu mă iubește, astfel că nu voi asculta de el!” – căci nu dragostea soțului față de ea, ci dragostea ei față de Dumnezeu trebuie să fie motivația esențială a supunerii ei. „Dacă soțul meu nu își împlinește datoria, eu sufăr; dar dacă eu nu mi-o împlinesc, păcătuiesc”. Prima este o cruce, cealaltă un blestem. Dacă soțul nu se achită de îndatoririle lui, ci este rău, soția trebuie cu atât mai mult să se achite de îndatoririle ei ca să îl poată câștiga (1 Petru 3:1-2). În plus, Dumnezeu este Cel care poruncește această ascultare, așa că tot El o va răsplăti.

În al treilea rând, temeiul sau motivul acestei supuneri: „căci bărbatul este capul nevestei” (Efes. 5:23). Autoritatea Lui a poruncit supunerea femeii. Este natural ca trupul să se supună capului. Ce imagine nepotrivită este să vezi mijlocul deasupra capului și soția stăpânind peste soțul ei!

În al patrulea rând, modelul supunerii: „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor”. Ascultarea Bisericii este frumoasă; sinceritatea este gloria ei – ea face voia lui Dumnezeu din inimă. Ascultarea Bisericii este constantă; ea merge pas la pas cu viața ei. „Îmi plec inima să împlinesc orânduiri Tale, totdeauna și până la sfârșit” (Ps. 119:112), și așa trebuie să asculte soțiile de soții lor. Inimile lor trebuie să le însoțească mâinile, și ascultarea lor trebuie să țină cât sunt în viață. La fel cum o oglindă murdară este de puțină valoare dacă nu reprezintă chipul aceluia care privește în ea, o soție frumoasă și bogată este de puțină valoare dacă nu oglindește dispoziția soțului ei în atitudinea și faptele ei, adică să asculte de el dintr-o conștiință curată.

În al cincilea rând, aria supunerii: „nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile”, adică în toate lucrurile legitime. Dacă soțul cere un lucru nepotrivit, ea poate să îi ceară cu blândețe să renunțe la acel lucru, ca să fie scutită de obligația ascultării, aducând motivele ei cu smerenie; dar dacă el insistă, ea trebuie să îl asculte chiar dacă i se pare greu. Dacă poate asculta, trebuie să asculte. Chiar dacă soțul

tău este capricios, străduiește-te să îi fii plăcută, căci chiar dacă nu îți înțelege acțiunile, Dumnezeuul tău le va primi. Procedând astfel, te asiguri că ești plăcută înaintea lui Dumnezeu, care, cu cât este mai dificilă ascultarea de soțul tău, când este încapățânat, cu atât va fi obligat să recunoască bunătatea ta. Dacă însă el cere un lucru păcătos, ea nu doar că poate, ci trebuie să refuze să îl asculte, căci cererea lui este dincolo de autoritatea lui. De aceea, Scriptura spune: „nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul” (Col. 3:19); observați că se spune *în Domnul*, nu *împotriva Domnului*.

Întrucât trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu mai mult decât pe soț, trebuie să Îi fii plăcută lui Dumnezeu mai mult decât soțului. Trebuie să îți iubești soțul după iubirea față de Dumnezeu, așa că trebuie să îi fii plăcută după ce Îi ești plăcută lui Dumnezeu, nu înaintea Lui. Dacă vreun om vine să îi poruncească aproapelui să ridice armele împotriva regelui, el nu trebuie ascultat. Dacă aproapele ascultă de el, amândoi vor fi trădători. Dar dacă un judecător îi poruncește unui ofițer să vină în apărarea prințului lui sau în ascultare de el, acea poruncă trebuie ascultată.

Cu adevărat triste sunt consecințele când soțiile sunt nestăpânite. Când ordinea naturii este distrusă, apar mari neajunsuri, cum ar fi cutremure, furtuni și inundații; tot așa, când ordinea supunerii soției față de soțul ei este lepădată, vor apărea neajunsuri triste. Inimile lor se cutremură cu gelozie

reciprocă; casa lor va fi plină de gălăgie, certuri și insulte, și toată viața lor va fi un potop de lacrimi și amărăciune.

* * *

Fragment din *The Works of George Swinnock*, Vol. 1 (Edinburgh; London; Dublin: James Nichol; James Nisbet and Co.; G. Herbert, 1868),
503-512.

* * *

George Swinnock (1627-1673): predicator puritan, absolvent al universităților Cambridge și Oxford; s-a născut la Maidstone, Kent, Anglia.

UN SOȚ NEASCULTĂTOR

John Brown (1784-1858)

O femeie creștină poate, fără să se facă vinovată, să ajungă soția unui bărbat neconvertit. Este posibil ca ea să fi fost amăgită în evaluarea caracterului aceluia pe care l-a ales să îi fie tovarăș de viață. Masca religiei este adesea pusă ca să slujească unui scop anume, și uneori oferă aparența realității într-o măsură atât de mare, încât nu trebuie să ne surprindă că cei neexperimentați fac greșeli, chiar greșeli mari. Sau, lucru întâlnit mai des și la care, după toate probabilitățile, se referă și apostolul, amândoi au fost neconvertiți când s-au căsătorit, dar ulterior schimbarea are loc mai întâi în soție. Sub influența divină, ea este făcută să primească viața creștină, în timp ce soțul ei rămâne în afara credinței sau chiar se opune ei, fiind „mort în greșeli și păcate”. Ea devine supusă lui Isus Hristos, în timp ce el rămâne un rebel. Ceea ce, în altă situație, n-ar fi împiedicat divorțul, aici nu este posibil. Soția creștină nu are dreptul să se despartă de soțul neconvertit doar din acest motiv. Ea trebuie să continue să trăiască alături de el și să își împlinească toate îndatoririle căsniciei ca o soție iubitoare și respectuoasă. Ea trebuie să fie supusă soțului ei, probabil mai mult decât oricând, căci convertirea ei va mări cu atât mai mult responsabilitatea ei și va adânci conștientizarea obligației ei.

O astfel de situație poate fi foarte dificilă, iar apostolul vine în sprijinul soțiilor de acest fel cu un motiv foarte puternic și încurajator înspre împlinirea îndatoririlor lor. El vine înaintea soției creștine cu nădejdea că ea poate deveni mijlocul pentru mântuirea soțului ei. El pleacă de la prezumția unei circumstanțe foarte dificile, anume că soțul nu „ascultă de Cuvânt”, adică de „Cuvântul adevărului Evangheliei” (Col. 1:5). Bărbatul s-a împotrivit cerințelor Evangheliei, neacordându-i atenție, nici credință și nici ascultare. Nu încapă îndoială că soția creștină s-a străduit să îl încurajeze să audă glasul predicatorilor creștini, și se poate ca bărbatul să fi refuzat să vină, ori dacă a venit, a plecat neafectat și la fel de necredincios. Se poate ca el să fi luat chiar în batjocură credința și să blasfemieze. Dacă acționează potrivit credinței ei, soția creștină va folosi mijloace mai personale pentru a-și aduce soțul sub influența Cuvântului prin citirea Scripturii și a altor cărți bune – dacă îl poate convinge să asculte la ele și, prin glasul ei viu, înțelept și dragăstos, să se străduiască să îl aducă la adevărul mântuitor. Dar toate acestea pot fi zadarnice, după cum viața ne învață adesea, ba mai rău decât atât, așa că toate încercările directe de a aduce schimbarea trebuie abandonate, pentru că par să facă mai mult rău decât bine, împietrind prejudecățile soțului și stârnindu-l la împotrivire.

Cu toate acestea, soția creștină nu trebuie să cadă pradă disperării. În special, ea nu trebuie să obosească în facerea de bine, prin împlinirea conștiințioasă a îndatoririlor

ei maritale; iar motivația ei constrângătoare, atotputernică și dulce, plină de puterea principiilor creștine și de dragostea ei de soție, este aceasta: „Căci ce știi tu, nevestă, dacă îți vei mântui bărbatul?” (1 Cor. 7:16). El poate fi câștigat chiar și fără cuvânt, de care nu vrea să asculte, pentru că va fi cucerit de purtarea ta curată, bazată evident și susținută de evlavia creștină. S-a spus pe bună dreptate că „bărbații cu multe prejudecăți împotriva creștinismului vor vedea faptele, care vorbesc de departe mai mult decât cuvintele”.¹

Împlinirea bucuroasă, plină de afecțiune și constantă a tuturor îndatoririlor maritale, în special când aceasta este rezultatul principiilor creștine de viață, este potrivită pentru a avea un impact chiar și asupra bărbaților insensibili și cu mai puțină minte. Schimbările produse în soție prin convertirea ei fac așa încât purtarea ei să fie mult mai bună și aproape că îl conduce obligatoriu pe soț să ia aminte la sursa schimbărilor și să dea naștere în el la acest gând: „Nu poate fi un lucru rău, dacă produce efecte atât de bune”. Prejudecățile lui vor slăbi cu timpul, astfel că va începe de la sine să discute pe tema care îl enerva atât de mult în trecut, își va însoți nevasta la adunarea creștină și, în final, va asculta, va crede și se va supune Cuvântului pe care anterior îl respingea cu atâta încăpățănare. „O viață de sfințenie evidentă, de lepădare de sine, blândețe, dragoste și omorârea eului este o

---

¹ Robert Leighton (1611-1684), *A Practical Commentary upon the First Epistle General of Peter* (London: James Duncan, Paternoster Row, 1835), p. 349.

predică puternică, una pe care o vei predica neîncetat înaintea celor care se află în jurul tău, și este aproape imposibil să rateze ținta de a face mult bine. Faptele sunt mult mai puternice decât doar cuvintele”.² Acesta este cursul natural al lucrurilor produse de împlinirea liniștită, bucuroasă și perseverentă a îndatoririlor maritale față de soțul neconvertit; nu doar față de cel bun și blând, ci chiar față de cel rău; și, prin binecuvântarea Duhului cel bun, care însoțește aceasta, foarte adesea a dus la efecte binecuvântate.

Există ceva foarte frumos în expresiile folosite pentru descrierea convertirii unui soț evreu sau păgân. Se spune despre el că este „câștigat”. El era rătăcit, rătăcit față de fericirea adevărată; un rătăcit care mergea către pierzarea veșnică; dar când ajunge la cunoștința adevărului, el este câștigat – câștigat spre binele lui și câștigat pentru Mântuitorul. „El este adăugat”, așa cum spunea Leighton, „la visteria Lui, Acela care n-a socotit ca sângele Lui prețios să fie prea drag ca să-l lase să se verse pentru acest câștig”.³

Motivul care i se dă aici femeii creștine este, desigur, unul foarte puternic. Forța lui a fost frumos ilustrată de un mare predicator: „Mântuirea unui suflet! Mântuirea sufletului unui soț! A unuia atât de drag prin atâtea legături! O, nu vă pierdeți unul de altul în ,valea umbrei morții! Îngrijiți-vă

---

² Richard Baxter (1615-1691), *A Christian Directory*, Vol. 3 (London: Richard Edwards, 1825), p. 136.

³ Leighton, p. 350.

ca despărțirea morții să nu fie cea finală. Fie ca prietenia voastră să treacă peste pustiirile timpului și să fie înnoită spre folosul vostru infinit de dincolo de mormânt. Căutați să adăugați funia pe care nimeni n-are puterea s-o rupă la legătura pe care doar moartea o poate rupe. Gândește-te, o, soție creștină, la fericirea care va rezulta din succesul străduințelor tale. Ce plăcere va însoți restul zilelor tale, acum că sunteți ‚o inimă și o minte’. Cât de dulce va fi sfătuirea voastră împreună. Cât de plăcut veți merge mână de mână la casa Domnului. Cât de bucuros vă veți ruga ‚Tatăl *nostru*’ la altarul familiei de la ‚Tatăl *meu*’ din odăiță, unde duceai lupta cu Dumnezeu pentru cel pe care îl iubești, pentru ca și el să poată spune într-o zi ‚Tatăl *meu*’. Și ce mari vor fi bucuria și cununa fericirii tale în ziua când, înaintea mulțimii oamenilor și îngerilor, soțul tău va spune: ‚Binecuvântată fie Providența care ne-a așezat alături în cealaltă lume și, mai mult, ne-a unit și în aceasta. Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine nu m-a dus la pomul cunoștinței binelui și răului, ci la pomul vieții, care este în mijlocul Paradisului lui Dumnezeu”.⁴

Efectul practic pe care această motivație presantă ar trebui să îl aibă asupra soției creștine este exprimat excelent de unul dintre părinții Bisericii: „Așadar, femeia înțeleaptă va alege mai întâi să își îndemne soțul să i se alătore în lucrurile gândite să ducă la fericire. Dacă îi este imposibil, ea

---

⁴ William Jay (1769-1853), „The Mutual Duties of Husbands and Wives” in *The Standard Works of William Jay*, Vol. 3 (Baltimore: Plaskitt & Co., 1832), p. 168.

trebuie să urmărească sârguincios să practice orice virtute, obținând consimțământul soțului ei în toate, așa încât să nu facă niciodată ceva împotriva voinței lui, cu excepția lucrurilor care sunt socotite să contribuie la virtute și mântuire”.⁵

* * *

Fragment din *Expository Discourses on the First Epistle of the Apostle Peter*, Vol. 2 (Edinburgh: William Oliphant & Co., 1866), p. 211-215.

* * *

John Brown (1784–1858): predicator și teolog scoțian; s-a născut la Whitburn, Linlithgowshire, Scoția.

---

⁵ Clement of Alexandria, “The Stromata” in *Fathers of the Second Century*, Vol. 2, The Ante-Nicene Fathers (Buffalo, NY: Christian Literature Company, 1885), p. 432.

PLĂCUTĂ ÎN OCHII SOȚULUI EI

J. R. Miller (1840-1912)

Una dintre trăsăturile de căpătâi dintr-o soție este *credincioșia*, în cel mai larg sens al termenului. „Inima bărbatului se încrede în ea” (Prov. 31:11)... Cea mai mică umbră de îndoială distruge pacea căminului. O adevărată soție dovedește prin caracterul și prin purtarea ei că este vrednică de încrederea soțului ei. El are încredere în dragostea ei, știind că inima ei este dedicată lui în întregime și neschimbător. El are încredere în felul în care ea administrează gospodăria, astfel că îi încredințează grija căminului. El știe că ea este dedicată tuturor intereselor lui, că este prudentă și înțeleaptă, nu cheluitoare sau extravagantă. Pentru o adevărată soție, o trăsătură esențială se arată când soțul ei poate să lase liniștit administrarea tuturor treburilor familiei în mâinile ei, știind că ele se află pe mâini bune. Cheltuiala și extrava-ganța soțiilor au distrus fericirea multor familii și au ruinat multe case. Prin contrast, mulți bărbați datorează prosperitatea lor prudenței soțiilor lor și felului înțelept în care ele administrează treburile casei.

Orice soție adevărată face din interesele soțului ei interesele proprii. În timp ce el trăiește pentru ea, purtând-o în inimă și trudind pentru ea în toate zilele lui, ea se gândește doar la lucrurile prin care poate să îl facă fericit. Când

poverile apasă asupra lui, ea va încerca să le ușureze prin simpatia, veselia și inspirația dragostei ei. Ea participă cu zel și entuziasm la același jug, alături de el. Ea nu este niciodată o povară care să îl tragă în jos, căci se dovedește putere în inima lui, ajutându-l întotdeauna să facă lucruri mai bune și mai nobile.

Nu toate soțiile sunt astfel de binecuvântări pentru soții lor. Femeia este comparată uneori cu vița, în timp ce bărbatul cu stejarul puternic de care vița se agață. Dar există feluri diferite de vițe. Unele împodobesc frumusețea și cununa strălucitoare a stejarilor asemenea unei haine, acoperindu-i în zilele de vară cu frunzele lor verzi și cu ciorchinii bogate agățate toamna de crengile lor, în timp ce altele îi înconjoară cu brațele lor doar ca să le fure seva vieții și ca să le secătuiască puterea, până îi sugrumă, îi lipsesc de strălucire, le fură cununa și lasă în urma lor doar un trunchi care nu mai poate fi de folos decât să fie pus pe foc.

O soție adevărată face ca viața bărbatului ei să fie mai nobilă, mai puternică și mai strălucitoare prin atotputernicia dragostei ei, care îndreaptă toate forțele omului interior către Cer. În timp ce se alipește de soț cu încredere sfântă și dependență iubitoare, ea stimulează în el orice este nobil și bogat în ființa lui. Ea îl inspiră prin curaj și zel. Ea îi înfrumusețează viața. Ea înmoaie tot ce este aspru în obiceiurile sau atitudinea lui. Ea îl îmbracă cu harurile mai blânde ale umanității rafinate și atente. Deși îi este supusă și nu ignoră

niciodată nici măcar cea mai neînsemnată dorință a lui, ea este cu adevărat regina lui, domnind peste întreaga lui viață și îndreptându-l înainte și în sus pe orice cale potrivită.

Dar există și acele vițe care se agață doar ca săucidă. Dependența lor este slabă, fiind indolente și inutile. Ele se apropie, dar nu dau nicio putere. Ele se alipesc, dar doar ca să extragă seva vieții. Ele nu întind mâna ca să ajute. Ele zac le-neșe în fotolii sau se plimbă fără rost pe străzi. Ele visează la romane sentimentale. Ele bârfesc în orice sufragerie. Ele sunt cu totul inutile și, ca atare, devin poveri până și pentru cea mai tandră și mai atentă dragoste. În loc să facă viața bărbatului mai puternică, mai fericită, și mai bogată, ele îi absorb puterea, îi afectează utilitatea, îi împiedică succesul și-l fac să fie un ratat printre oameni... Adevărata soție se alipește și se sprijină, dar în același timp ajută și inspiră. Soțul ei simte influența puternică a dragostei ei în toată viața lui. Truda este mai ușoară, poverile sunt mai ușor de dus, luptele sunt mai puțin înflăcărate, totul datorită feței care îl așteaptă în pace acasă, datorită inimii care bate cu o iubire puternică indiferent de experiențele și circumstanțele vieții, datorită buzelor care rostesc cuvinte de încurajare și bucurie când lucrarea zilei s-a încheiat. Nicio soție nu știe cât bine poate face când își cinstește soțul între oameni și când îi onorează viața cu putere și succes prin credințioșia ei loială și prin inspirația ei activă.

Iată câteva cuvinte adevărate scrise de o altă peniță:

„Secura pădurarului este mai ușoară, loviturile grele ale ciocanului pe nicovală au în ele mai multă muzică decât obo-seală, țăranul fluieră mai bucuros cu mâinile strânse pe plugul lui, iar mecanicul trudește mai ușor cântând un refren dulce, când știe că plăcuta lui mireasă are o inimă ce bate la unison cu a lui și, în timp ce tânjește după întoarcerea lui, se ocupă cu bucurie și plăcere să-i facă viața mai plăcută și confortabilă, fiind dornică să îl întâmpine cu dragoste. Artistul aflat înaintea pânzei lui primește viziuni mai frumoase care să poată fi puse pe aceasta doar pentru că asupra casei lui prezidează cea care îi este dragă inimii. Scriitorul găsește cele mai plictisitoare subiecte îmbrăcate în prospețime și vigoare pentru că există un critic blând la care poate merge și unde poate să-și găsească ajutor și încurajare. Avocatul își pregătește cazul cu o energie mai bine echilibrată, gândește mai clar, își pledează cauza mai eficient, fiind inspirat de cuvintele îmbucurătoare rostite de tânăra lui soție la plecare, gânduri care îl vor urma în munca lui cu sentimente de pace. Medicul care merge în tura lui zilnică printre cei bolnavi și suferinzi știe că există cineva care se roagă pentru succesul lui, și această cunoștință îi umple ființa așa încât până și simpla lui prezență la patul celui bolnav are efect vindecător în ea. Tânărul păstor, în eforturile lui de a sluji nevoilor spirituale ale turmei lui, le va vorbi de pace sufletelor tulburate care i-au fost încredințate, și va face acest lucru cu mai mult zel și blândețe datorită dragostei care îi va zâmbi când se va întoarce acasă”.¹

---

¹ Eunice White Beecher, “Long Engagements or Early Marriages” in *The Christian Union*, Vol. 24, No. 1, New York, July 6, 1881.

O soție bună este în același timp pricepută în administrarea gospodăriei. Știu bine cât de lipsită de romantism li se va apărea această remarcă acelor ale căror visuri despre viața de căsnicie sunt pline de închipuiri sentimentale și tine-rești, dar acele fragile visuri nu vor rezista mult timp realităților aspre ale vieții, așa că ceea ce se va dovedi ulterior a fi unul dintre elementele rare ale fericirii și binecuvântării căminului va fi sârguința soției în casă.

Un filozof grec, care umbla noaptea și se uita înspre cer, s-a împiedicat și a căzut. Tovarășul lui a spus următorul lucru: „N-ar trebui să stăm cu capul printre stele în timp ce picioarele ne sunt pe pământ”. Există unele soții care cad în aceeași greșeală. Ele își îndreaptă ochii către niște idealuri romantice, ignorând responsabilitățile reale care le stau în mâini, lucru de care ține adevăratul secret al fericirii și de care depinde bucuria căminului. Ele au ochii și capetele printre stele, în timp ce picioarele le umblă pe un pământ aspru, așa că nu este de mirare că se împiedică. Poate fi statuat ca o regulă că, printre bogați sau săraci, într-un palat sau într-o colibă, soția care va fi fericită și își va face căminul fericit și permanent plăcut trebuie să lucreze cu mâinile ei în responsabilitățile căminului care i-au fost încredințate.

Când tinerii se căsătoresc, ei se gândesc rareori la detaliile administrării gospodăriei. Visurile lor sunt mult prea sus pentru astfel de locuri comune. Simpla menționare a lucrurilor precum gătitul, măturatul, ștersul prafului, călcatul

și spălatul rufelor lovește în ritmul poetic al temelor înalte ale conversației dintre ei. Acestor îndrăgostiți fericiți nu pare să le încapă vreodată în minte că viața lor va depinde substanțial în fericirea ei de pâinea care este dulce sau acră, de orezul bine gătit sau ars, de mesele pregătite la timp sau aleatorii. Simpla idee că astfel de chestiuni pământești ar putea să afecteze tonusul vieții lor de căsnicie pare o desacralizare a dragostei lor. Îmi pare rău că trebuie să spulber astfel de visuri exotice, dar adevărul este că ele nu țin mai mult decât ecoul muzicii de nuntă, nici decât parfumul trandafirilor miresei. Cei proaspăt căsătoriți nu vor petrece mult timp între pereții căminului până descoperă că este nevoie de ceva mai mult decât simplele sentimentalisme pentru a face așa încât căminul lor să fie un succes. Ei coboară de pe nori când începe rutina zilnică și ating terenul comun pe care umblă picioarele celorlalți muritori. Apoi ei află că sunt dependenți, ca oamenii obișnuiți, de lucruri destul de prozaice.² Palatul care vrea să se ridice în văzduh, aruncându-și turlele în sus, arătându-și minunățiile arhitecturale și luminând cu splendorile lui în razele soarelui, spre admirația lumii, trebuie să aibă temelia pusă în pământ obișnuit, stând sprijinit pe o stâncă simplă, dură și bine încercată. Dragostea poate să-și zidească palatul sentimentelor nobile și tandre și al dragostei dulci ridicându-se până la nori, și în acest cămin splendid să locuiască două suflete în bucuria celor mai alese circumstanțe

---

² prozaic – obișnuit, lipsit de romantism.

ale vieții de căsnicie, dar acest palat, la rândul lui, trebuie să stea așezat pe pământ având ca fundament o piatră lipsită de sentimente și de poezie. Acel fundament este *buna administrare a casei*.

Cu alte cuvinte, micul dejun, prânzul și cina, bine rânduite, o casă bine întreținută, ordinea, promptitudinea, punctualitatea și o atitudine bună – cu mult peste ce visează orice tineri îndrăgostiți - fac ca fericirea într-o viață de căsnicie să depindă de circumstanțe și de lucruri obișnuite ca acestea. Dragostea este foarte răbdătoare, foarte blândă, foarte bună, iar acolo unde există dragoste, nu încapе îndoială că cel mai neînsemnat și mai simplu lucru și circumstanțele cele mai comune sunt aducătoare de bucurie... Soții nu sunt îngeri în această stare pe pământ și, nefiind așa, ei au nevoie de temeiul substanțial al buneii administrării a casei pentru împlinirea visurilor lor de a avea un cămin fericit... Nu încapе îndoială că multe suferințe ale inimii încep la masa unde hrana este rece sau servită într-o manieră respingătoare. Administrarea rea a casei va alunga în curând până și ultima rămășiță a romantismului din orice casă. Iluzia că dragostea va întreține o mireasă idolatrizată se va risipi de îndată ce ea se va dovedi incompetentă în administrarea treburilor casei. Soția care va păstra șarmul dragostei timpurii neschimbat de-a lungul anilor și pe al cărei temei se vor împlini visurile din ziua nunții trebuie să fie în stare să gestioneze bine căminul...

Ar trebui să înțelegem că, pentru fiecare soție, prima îndatorire este cea de administrare a propriului cămin. Prima și cea mai bună lucrare a ei trebuie făcută aici și, câtă vreme acest lucru nu se întâmplă, soția nu are niciun drept să meargă în afara casei și să își asume alte responsabilități... Ea trebuie să privească asupra casei ei considerând-o acel loc de pe pământ pentru care doar ea este responsabilă și trebuie să îngrijească bine de ea, dacă vrea ca Dumnezeu să-i dea de lucru orice în afara casei. Pentru ea, chemarea din partea Tatălui nu este să participe la întâlniri misionare, la părtașii de mame, la cluburi de croitorese, la conferințe pe orice teme sau chiar la predarea orelor la școala duminicală, atât timp cât nu s-a achitat de slujba administrării casei în cel mai înțelept fel posibil și cu cea mai mare îndemânare. Au existat soții care, în zelul lor pentru lucrarea lui Hristos din afara căminului, au neglijat lucrarea lui Hristos din interiorul caselor lor. Ele au avut ochi și inimi pentru nevoile și întristarea omenească din ținuturi îndepărtate, dar ochii și inimile lor nu s-au deschis către lucrarea dragostei din propria casă. Rezultatul a fost că, în timp ce au făcut o lucrare îngerească pe străzi și în piețe, îngerii plâneau văzând îndatoririle lor neglijate din propriile cămine... Trebuie să ne amintim că lucrarea lui Hristos de acasă este prima pe care El i-o dă fiecărei soții, și că oricât activism ar dovedi ele în alte sfere, el nu va compensa neglijența sau eșecul împlinirii îndatoririlor casnice, nici în această lume și nici în cea viitoare.

O soție bună este *generoasă* și cu *inima caldă*. Ea nu este egoistă și nici apucătoare. În dorința ei de a economisi și de a strânge avere, ea nu uită de cei care suferă sau sunt în lipsuri. În timp ce își folosește toată înțelepciunea și tot zelul pentru propria casă, inima ei nu se răcește față de cei din afară, care au nevoie de compasiune. Nu îmi pot imagina o feminitate adevărată care să ducă la bogăție și abundență, dar să îi lipsească trăsăturile blândeții și altruismului. O femeie a cărei inimă nu este atinsă de tristețe și ale cărei mâini nu se îndreaptă în ajutorul celor din jurul ei, când îi stă în putere să ajute, acea femeie nu are în ea trăsăturile care definesc strălucirea feminității... Această căldură a inimii și această mână deschisă trebuie să se arate mai înainte de toate în propria casă. Este ca și cum soția și mama împlinesc prin blândețea lor cea mai sacră slujire. Mâna soției șterge lacrimile acolo unde este întristare. În boală, ea este cel mai bun îngrijitor. Ea poartă în inima ei fiecare povară care apasă asupra soțului ei.

Indiferent cum îi merge soțului în decursul zilei, când intră pe ușa casei lui, el este întâmpinat de atmosfera aromată a dragostei soției sale. Prietenii pot să uite de el, dar ea se alipește de el cu o fidelitate neschimbătoare. Când tristețea se coboară și necazurile cad asupra lui, ochii ei credincioși privesc constant în ochii lui ca două stele de nădejde strălucind în întuneric. Când inima lui este zdrobită, el își strânge din nou putere prin zâmbetul ei, „asemenea unei

flori bătută de vânt care se îndreaptă înspre soare”.³ Se întâmplă adesea ca bărbatul să nu vadă îngerul din femeia simplă și truditoare care muncește liniștită alături de el până în ziua încercării când, în întuneric, gloria ei strălucește. Îngerul I-a slujit Domnului nostru când, în Grădina Ghetsimani, S-a luptat cu cea mai mare și mai adâncă întristare. Ce binecuvântare pentru Cel ce a suferit ca să aibă parte de acea prezență blândă, de acea atingere și mână care s-a așezat asupra Lui, de mângâierea glasului blând și plin de compasiune, care I-a adus mesajul întăritor al dragostei! A fost oare o simplă coincidență că mesagerul radiant a venit tocmai în acel moment și în acel loc? Nu, nicidecum. Îngerii aleg ocaziile în care îi vizitează pe oameni... Așadar, în ceasurile întunecate din viața bărbatului, când povara apasă greu, când întristarea se simte ca munții asupra ființei lui, când necazurile par să îl zdrobească sau când trece prin lupte mari care apasă asupra tăriei fiecărei fibre din viața lui, când toată gloria dragostei întăritoare a unei soții adevărate strălucește înaintea ochilor lui - atunci este el capabil să recunoască îngerul îndurării Dumnezeuului ei...

Cât de gânditoare, cât de îndemânată și cât de blândă este adevărata soție în boală! Ce inspirație se dovedește ea în luptele cu ispita, necazurile sau greutățile! Ce eroism înalt dovedește ea în dezastre și nenorociri, și ce curaj

---

³ William Henry Davenport Adams (1828-1891), *Woman's Work and Worth in Girlhood, Maidenhood, and Wifehood* (London: John Hogg, 1880), p. 38.

aprinde îndrăzneala ei în inima soțului! În loc să fie zdrobită de pierderea neașteptată, ea se ridică la înălțimea grandorii sufletului ei. În loc să plângă de disperare și ocară, adăugând astfel de zece ori la povara nenorocirii, ea acceptă bucurosi circumstanțele schimbate și devine un slujitor al nădejzii și puterii. Ea întoarce spatele luxului și superficialității preferând o casă mai simplă, o viață mai modestă și un ambient mai umil, fără să cârtească. Tocmai în astfel de circumstanțe și situații se arată eroismul sufletului femeii. Mulți bărbați trec victorios prin necazuri și se pot ridica din nou datorită simpatiei puternice, dătătoare de inspirație și de ajutor a soțiilor lor, care uită de ele însele; mulți bărbați eșuează în lupte înflăcărâte și nu se mai ridică din înfrângere din cauza unor soții care nu se ridică la înălțimea oportunităților pe care le au înainte...

O soție adevărată îi acordă soțului ei încrederea ei deplină. Ea nu îi ascunde nimic. Ea nu poate jura să păstreze nimic secret, așa încât să îți țină buzele lipite în prezența lui. Ea nu apleacă urechile la niciun cuvânt de admirație din partea altora, lucruri pe care nu i le poate dezvălui. Ea își exprimă înaintea lui orice sentiment, orice nădejde, orice dorință, orice tânjire, orice bucurie și orice durere. Apoi, în timp ce rostește orice confidență la urechea lui, ea are maximă atenție să nu spună la nicio altă ureche vreun cuvânt despre viața sacră din interiorul familiei lor. Există mici fricțiuni sau întristări în viața de familie? Are soțul ei greșeli

care o necăjesc sau îi provoacă durere? Eșuează el în vreo îndatorire? Există diferențe între ei care amenință pacea casei? În mijlocul sentimentelor de dezamăgire și durere, lovită de sentimentul de nedreptate, o soție poate fi puternic ispitită să caute compasiune spunându-le prietenelor ei apropiate de încercările ei. Nimic nu poate fi mai fatal pentru adevăratele ei interese și pentru nădejdea restaurării fericii și a păcii din casa ei. Durerile de care ea se plânge în afara casei vor rămâne ca niște răni nevindecate. Soția înțeleaptă nu va împărtăși secretul întristării ei decât cu Domnul ei, în timp ce se va strădui în orice fel ca, prin dragoste răbdătoare, să îndepărteze cauzele întristării sau ale neînțelegerii cu soțul ei.

Dragostea vede mult într-o soție, lucruri pe care alți ochi nu le văd. Dragostea aruncă un văl asupra imperfecțiunilor ei, transformându-i până și cele mai simple trăsături. Una dintre problemele vieții ei de familie este să își păstreze șarmul pentru ochii soțului cât trăiește, să îi fie plăcută chiar și când culoarea s-a șters pe obraji ei și când muzica a pierit din glasul ei. Acest lucru nu este imposibil, ci este împlinit în orice cămin autentic. Dar el nu poate fi împlinit prin artificii ale croitoresei, nici prin ale coafezei, ci numai prin arta dragostei. Soția care vrea să își păstreze în inima soțului locul pe care l-a avut în ziua nunții, nu va înceta niciodată să se străduiască să îi fie plăcută. Ea va fi la fel de atentă la cuvintele ei, la acțiunile ei și la întreaga ei atitudine față de el, cum

a fost înainte de nunta lor. Ea va cultiva în propria viață orice este frumos, orice este câștigător și orice este grațios. Ea va evita cu scrupulozitate orice lucru ofensator sau nefeminin. Ea va arăta bine atât în exterior cât și în interior, căci nicio femeie nu poate fi nepăsătoare în felul în care se va îmbrăca, nici murdară și nici dezordonată, și va tânji să își păstreze locul pe tronul vieții soțului ei. Ea va arăta bine în viața ei launtrică. Ea va avea atractivitate *mentală*. Va căuta să fie îmbrăcată în frumusețe *spirituală*.

Soțul ei va vedea drăgălășenia ei mereu proaspătă, indiferent de trecerea anilor. Pe măsură ce șarmul și atractivitatea frumuseții fizice pot păli în truda și vicisitudinile⁴ vieții, în sufletul ei se va vedea tot mai multă frumusețe care va înlocui lucrurile atractive care s-au dus cu timpul. S-a spus pe bună dreptate că „soția trebuie să lase ceva care să fie descoperit doar soțului ei, o grație anume, un har secret, păstrat doar pentru încântarea și inspirația lui, ca acele flori care își dau parfumul și dulceața doar acelor mâini care le îngrijesc cu dragoste”.⁵ Ea se va îngriji mereu să fie mai plăcută lui decât oricărei alte persoane din lume. Ea va prețui mai mult un compliment de pe buzele lui decât de pe buzele oricărui alt om. De aceea, ea va păstra pentru el cele mai dulci grații; ea va căuta să vină mereu înaintea lui cu noi surprize de drăgălășenie; ea va planui pentru el lucruri plăcute și încântări noi.

---

⁴ vicisitudini – schimbări neașteptate care continuă să vină în viață.

⁵ Adams, *Woman's Work and Worth*, p. 49.

În loc să se preocupe de felul în care arată sau dacă este acceptabilă sau nu, când doar soțul este prezent, ea va fi mereu tot ce poate fi mai bun pentru el. În loc să fie strălucitoare și atrăgătoare în compania altor oameni, apoi să cadă în banalitate și tăcere când vine acasă, ea trebuie să caute mereu să fie cea mai strălucitoare și mai atrăgătoare când doar el și ea stau împreună în liniștea căminului lor. Atât soțul cât și soția ar trebui să aducă unul pentru celălalt cele mai bune lucruri pe care le au în ei.

Din nou, vreau să spun că nicio soție nu poate supraevalua influența pe care o poate avea asupra soțului ei, nici măsura în care caracterul, cariera și chiar destinul lui pot fi modelate de mâinile ei. Influența pe care o are asupra lui este cea a dragostei, dar ea este puternică și irezistibilă. Dacă își păstrează puterea, dacă își menține locul de regină a vieții lui, ea poate face din cel orice dorește. Chiar pe neștiute, fără vreun gând îndreptat către responsabilitatea ei, ea va exercita asupra lui o influență imensă fie înspre reușita, fie spre dezastrul lui. Dacă nu pune mare preț pe viață, dacă este vanitoasă și superficială, nu va face decât să stingă dragostea lui, să îi slăbească atașamentul și să îl îndepărteze de orice ambiție sănătoasă. Dar dacă are calități feminine nobile în sufletul ei, dacă vede viața sănătos, dacă trăiește după principii sănătoase în planurile ei, în fidelitatea ei, în tăria caracterului ei, va fi pentru el o sursă statornică de inspirație și o încurajare către orice lucru care este nobil, masculin și

cristic. Gândurile ei înalte despre viață le vor stimula și înălța pe ale lui. Hotărârea ei fermă va pune vigoare și determinare în orice decizii și orice acțiuni ale lui. Curăția sufletului ei va curăța și rafina spiritul lui. Interesul ei cald pentru treburile lui și sfatul ei înțelept în orice aspect îl vor face puternic pentru orice îndatorire și strașnic în orice luptă. Administrarea atentă a casei de către ea va deveni un element important al succesului în treburile lui de acasă și din lume. Munca ei bucurăoasă, strălucitoare și bine rânduită în casă va fi o sursă perpetuă de bucurie și pace, și o încurajare la o viață mai nobilă pentru amândoi. Fidelitatea ei neclintită, afecțiunea ei tandră, simpatia ei feminină, frumusețea sufletului ei – toate acestea vor fi percepute de el ca și cum ar avea lângă el un înger al lui Dumnezeu, adăpostindu-l, păzindu-l, călăuzindu-l constant și fericindu-l. În măsura în care ea conștientizează și urmărește acest ideal înalt ca soție, își va împlini misiunea și va strânge snopii bogății ai nădejdlor ei...

Așadar, totul ține de chestiunea caracterului. Ea nu poate fi o soție bună decât fiind o femeie bună, și nu poate fi o femeie bună, în adevăratul sens, decât fiind o femeie creștină. Doar în Hristos poate să găsească ea înțelepciunea și puterea de care are nevoie ca să împlinească responsabilitățile solemne de a fi soție. Doar în Hristos poate să găsească acea frumusețe bogată a sufletului și acea împodobire a caracterului care o vor face plăcută în ochii soțului ei, când floarea tinereții se va duce, când strălucirea va fi pălit din

ochii ei și când trandafirii vor fi fugit de pe obraji ei. Doar Hristos o poate învăța cum să trăiască așa încât să fie binecuvântată și o binecuvântare în viața ei de familie.

Nimic nu este mai trist în această lume decât să compari visurile timpurii ale dragostei, oricum ai defini acea dragoste, cu povestea mult prea răspândită a vieții de după aceea – ce s-a ales de acele visuri, ce a rezultat din aventura iubirii. De ce atâtea dezamăgiri triste? De ce atâtea ghirlande de mireasă care zac în țărână? Oare nu este posibil ca vreunul dintre aceste visuri plăcute să se împlinească, așa încât aceste flori să rămână plăcute și parfumate odată cu trecerea anilor?

Ba da, dar numai în Hristos.

Tânăra bucuroasă merge înainte zâmbind și cântând la altarul căsătoriei. Știe ea că, dacă nu Îl are pe Hristos alături, este ca un miel dus la tăiere? Mai bine să aștepte la poartă până ce și-a alipit viața de a Aceluia care este Cel dintâi și Cel de pe urmă. Dragostea omenească este foarte prețioasă, dar nu este suficientă ca să împlinească inima. Vor fi încercări, vor fi nedumeriri, vor fi cruci și dezamăgiri, și vor fi griji și întristări. Atunci nimic nu va fi suficient, decât Hristos. Fără El, calea va fi mohorâtă. Dar având parte de binecuvântarea și prezența Lui, florile care cad azi vor înflori proaspăt mâine, iar visurile iubirii timpurii vor zidi un palat al păcii și bucuriei spre mângâierea și adăpostul anilor cărunți.

* * *

Fragment din *Home-Making* (Philadelphia:
Presbyterian Board of Publication, 1882), 61-92.

* * *

James Russell Miller (1840-1912): păstor și prolific autor
prezbiterian; s-a născut la Frankfort Springs, Pennsylvania,
SUA.

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar sau evangelist desemnat oficial în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI” și primești gratuit până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din Ghidul de prezentare al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat... mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine frumusețea Evangheliei”. – participant la program

„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smeresc și să mă cercetez referitor la lucrarea mea”. – participant la program

MAGNA GRATIA
Noi vestim Evanghelia harului

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.

*în format electronic

